

Arrest

nr. 297 277 van 20 november 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Square Eugène Plasky 92-94/2
B – 1030 Brussel

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Burundese nationaliteit te zijn, op 15 november 2023 via J-box heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 6 november 2023 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 november 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 november 2023 om 11.00 u.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN die *loco* advocaat C. DESANFANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 7 februari 2023 toe op het Belgische grondgebied en diende diezelfde dag een verzoek om internationale bescherming in (bijlage 26).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 3 maart 2023 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). De vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid, die tegen deze beslissing werd ingeleid, werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen in zijn arrest van 15 maart 2023 (RvV 15 maart 2023, nr. 286 195).

1.3. Verzoekster werd op 14 april 2023 overgedragen aan de Kroatische autoriteiten.

1.4. Verzoeker kwam op 3 september 2023 wederom toe op het Belgische grondgebied en diende op 5 september 2023 een volgend verzoek om internationale bescherming in (bijlage 26^{quinquies}).

1.5. Uit de gegevens van de Eurodac-databank bleek dat verzoekster reeds eerder verzoeken om internationale bescherming had ingediend in Kroatië op 24 oktober 2022, in Duitsland op 1 november 2022 en in België op 7 februari 2023.

1.6. Op 14 september 2023 verzocht de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) de Kroatische autoriteiten om verzoeker op grond van artikel 18.1, c) van de Verordening 604/2013/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Verordening 604/2013/EU) terug te nemen.

1.7. De Kroatische autoriteiten stemden op 28 september 2023 in met de terugname van verzoekster..

1.8. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 6 november 2023 wederom een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Verzoekster werd hiervan *ipso die* in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN
In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw (1), die verklaart te heten(1):

naam: N.(...)

voornaam: C.(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Burundi

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Kroatië (2) toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18 §1 c van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

Mevrouw N.(...) C.(...), verder de betrokkene genoemd, die verklaart de Burundese nationaliteit te hebben, bood zich op 07.02.2023 aan bij onze diensten met de bedoeling een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Betrokkene diende formeel haar verzoek in op 07.02.2023. Betrokkene verklaarde dat zij nergens eerder een verzoek indiende maar vingerafdrukken gaf in Kroatië en Duitsland. Onderzoek van de vingerafdrukken leidde tot treffers in het kader van Eurodac, vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 9 van de Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze treffers tonen aan dat de betrokkene reeds een verzoek tot internationale bescherming indiende in Kroatië op 24.10.2022 en in Duitsland op 01.11.2022 en in België op 07.02.2023.

Betrokkene werd in het kader van haar verzoek gehoord op 11.09.2023. Ze verklaarde sinds 18.06.2011 wettelijk gehuwd te zijn met N.(...) E.(...), geboren in 1979 (exacte datum onbekend) met de de Burundese nationaliteit. Hij verblijft momenteel in Bubanza in Burundi. Betrokkene verklaarde drie kinderen te hebben: I.(...) A.(...) R.(...), geboren op (...) met de Burundese nationaliteit; I.(...) D.(...) C.(...), geboren op (...) met de Burundese nationaliteit en I.(...) A.(...) G.(...), geboren op (...) met de Burundese nationaliteit.

Betrokkene stelde dat haar kinderen in Burundi verblijven bij hun vader. Betrokkene verklaarde dat ze een zus heeft die in België in een opvangcentrum verblijft en hier in een lopende procedure is, N.(...) G.(...). Ze heeft verder een neef die in België verblijft en de Belgische nationaliteit heeft, G.(...) C.(...).

Tijdens het persoonlijk onderhoud kon betrokkene geen originele identiteitsdocumenten voorleggen, ze verklaarde haar paspoort te hebben verloren in de bossen in Kroatië. Ze kon een kopie van een identiteitskaart voorleggen met nummer (...), afgegeven op 21.04.2022.

Betrokkene diende eerder een verzoek om internationale bescherming in België in op 07.02.2023. Op 10.02.2023 verstuurdde wij een terugnameverzoek naar de Kroatische en de Duitse instanties. Op 13.02.2023 ontvingen we een weigering van de Duitse instanties. De Kroatische instanties stemden op 23.02.2023 in met ons verzoek conform artikel 20(5) van Verordening 604/2013. Op 03.03.2023 namen wij een beslissing tot weigering van verblijf met bevel het grondgebied te verlaten (26quater) en een beslissing tot vasthouding op een welbepaalde plaats. Betrokkene werd op 14.04.2023 overgedragen aan de Kroatische autoriteiten.

Betrokkene verklaarde dat ze Kroatië in mei 2023 opnieuw heeft verlaten, ze reisde te voet en in een auto naar Slovenië waar ze ongeveer een maand verbleef. Ze reisde te voet verder naar Italië waar ze ongeveer in 20 dagen doorreisde. Betrokkene ging vervolgens per trein en te voet via onbekende landen naar België waar ze op 03.09.2023 aankwam.

Tijdens het persoonlijk onderhoud werd de betrokkene gevraagd naar de specifieke reden(en) waarom zij een verzoek om internationale bescherming indiende in België. Verder werd er ook gevraagd of de betrokkene omwille van omstandigheden van opvang en/of behandeling bezwaar heeft tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013. Betrokkene verklaarde dat ze naar België terugreisde omdat de mensenrechten hier worden gerespecteerd, verder heeft ze hier familie en ziet ze mogelijkheden tot integratie gezien ze Frans spreekt. Ze uitte verzet tegen een overdracht aan Kroatië omdat ze er niet goed werd behandeld. Ze stelde dat ze er bedreigt werd door de ambtenaren, verplicht haar interview in het Frans moest doen i.p.v. in het Kirundi waardoor sommige dingen niet correct werden vertaald. Betrokkene stelde verder dat ze in het opvangcentrum geen eten of medische zorgen kreeg. Betrokkene stelde dat ze pijn aan haar knie had maar geen dokter kon raadplegen en geen aangepaste accommodatie kreeg.

Op 14.09.2023 verstuurdde wij een terugnameverzoek naar de Kroatische instanties. Zij stemden op 28.09.2023 in met ons verzoek conform artikel 18(1)c van Verordening 604/2013. Ze vragen betrokkene over te dragen via de luchthaven van Franjo Tuđman in Zagreb.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EUHandvest).

Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij op de hoogte kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling.

Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan

Kroatië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoeker in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

De Kroatische instanties stemden op 28.09.2023 in met de behandeling van het door de betrokkene in België ingediende verzoek tot internationale bescherming met toepassing van artikel 20(5) van Verordening 604/2013.

Een terugname op grond van artikel 20(5) impliceert dat Kroatië de betrokkene terugneemt, zich hierbij niet verantwoordelijk verklaart voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene, maar de werkzaamheden tot vaststelling van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van dit verzoek, zal verder zetten en afronden. Dit betekent dat de Kroatische instanties de verantwoordelijkheid mogelijk bij een andere lidstaat zullen leggen of zullen besluiten dat zijzelf volgens de bepalingen van Verordening 604/2013 verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Kroatië in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Op basis van bovenvermelde informatie zijn we van oordeel dat, in het geval dat de Kroatische instanties besluiten dat Kroatië de verantwoordelijke lidstaat is, er geen grond is om te besluiten dat de betrokkene na overdracht niet opnieuw zal worden toegelaten tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming indien zij dat wenst. De Kroatische instanties zullen na overdracht van de betrokkene het onderzoek van haar verzoek kunnen hervatten indien de betrokkene dat wenst. Ze zullen de betrokkene niet verwijderen naar haar land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek om internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Kroatië in haar hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van de betrokkene aan Kroatië "indirect refoulement" impliceert merken we op dat Kroatië partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM wat betekent dat er kan van worden uitgaan dat de Kroatische instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen. Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Kroatië sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie intussen stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel in een situatie dat de lidstaten op de hoogte kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker om internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.

We wensen hieromtrent ook te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02.12.2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/08) waarin wordt gesteld dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op "refoulement" de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. We weten dat het EHRM dit standpunt later en meer bepaald in geval van Griekenland wijzigde, maar we zijn van oordeel dat deze algemene regel in dit geval van een overdracht aan Kroatië staande blijft. In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient te richten tot de daartoe bevoegde Kroatische instanties en zo nodig bij het EHRM wat betekent dat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.

Kroatië onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving

voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Kroatische autoriteiten de minimumnormen inzake de asielpprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

In oktober 2019 stelde de Europese Commissie in een mededeling betreffende de toepassing van het Schengenacquis door Kroatië dat de behandeling van verzoekers en andere immigranten en het gebruik van geweld bij de controle van de grenzen een punt van aandacht blijft en dat alle maatregelen ter controle van de grenzen de toets van het EU-Handvest en van alle Europese en internationale verplichtingen op dat vlak dienen te doorstaan. Verder werd ook duidelijk gesteld dat de Kroatische instanties zich ertoe verbinden alle aantijgingen van mishandeling en geweld te onderzoeken, nauwgezet toe te zien op de toestand aan de grenzen en de Europese Commissie zullen inlichten betreffende de vooruitgang op dat vlak (*"Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad over de evaluatie met het oog op de volledige toepassing van het Schengenacquis door Kroatië"*, 22.10.2019, pagina's 13 en 14, <https://eur-lex.europa.eu/legalcontent/NL/TXT/HTML/?uri=CELEX:52019DC0497&from=EN>).

De Kroatische regering stemde in met de ontplooiing van een onafhankelijk controlemechanisme dat toeziet op het werk van de grenspolitie met betrekking tot migratie en het recht op internationale bescherming. Dit mechanisme is sinds juni 2021 actief en omvat leden van de Kroatische Academie voor Medische Wetenschappen, de Kroatische Academie voor Rechtswetenschappen, het Centrum voor Culturele Dialoog en het Kroatische Rode Kruis. In juli 2022 bracht het mechanisme zijn eerste jaarverslag uit (een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Het stelt vast dat bepaalde aspecten vatbaar zijn voor verbetering en formuleerde daartoe een aantal aanbevelingen. Verder lezen we dat in politiekantoren aan de grens geen onregelmatigheden inzake het recht op internationale bescherming en de toegang tot de procedure om deze te bekomen werden vastgesteld (*"Based on observations, irregularities regarding the right to seek asylum and access to the asylum procedure were not established in border police stations"*, pagina 24).

Verzoeken om internationale bescherming worden in de politiekantoren aan de grens ontvangen en geregistreerd in overeenstemming met artikel 6 van de Procedurerichtlijn (*"Observations in border police stations established that, in line with Article 6 of the Directive 2013/32 on common procedures for granting and withdrawing international protection, and with the EUODAC Regulation, applications for international protection are received and registered, i.e. applicants are notified of where and how they can apply"*, pagina 24). Gevallen van teruggedrijving die in strijd zouden zijn met artikel 4 van Protocol 4 van het EVRM - verbod tot collectieve uitzetting van vreemdelingen – werden eveneens niet vastgesteld (*"Based on the insight into documentation and interviews in border police stations and announced observations of the green border (...) cases of forcible return of irregular migrants were not established which would lead to the violation of Article 4 of Protocol No 4 of the Convention prohibiting collective expulsions..."*, pagina 24).

Paulo Rangel, Portugees Europarlementslid en rapporteur voor de toetreding van Kroatië tot de Schengenzone, bezocht in die laatste hoedanigheid in Kroatië het politiekantoor van Cetingrad en het opvangcentrum voor verzoekers om internationale bescherming in Zagreb. De conclusies van zijn rapport dat op 10.10.2022 in de parlementscommissie 'LIBE' (*"Committee on Civil Liberties, Justice and Home Affairs"*) werd voorgesteld en besproken zijn dat de procedures van de politie en de opvang van immigranten in Kroatië bevredigend zijn en dat geen sprake is van systemische schendingen van de mensenrechten in Kroatië (https://www.europarl.europa.eu/doceo/document/A-9-2022-0264_EN.html#_section2 ; https://multimedia.europarl.europa.eu/en/webstreaming/committee-on-civil-liberties-justice-and-homeaffairs_20221010-1500-COMMITTEE-LIBE).

Op 03.11.2022 bevestigde het Directoraat Immigratie, Burgerschap en Administratieve Zaken van het Ministerie van Binnenlandse Zaken in een bericht aan onze diensten dat Kroatië het beginsel van non-refoulement eerbiedigt en dat een aan Kroatië overgedragen persoon die na de overdracht geen internationale bescherming vraagt niet zal worden teruggestuurd naar een land waar hij of zij een reëel risico loopt onmenselijk of vernederend te worden behandeld in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest van de grondrechten en artikel 3 van het EVRM. Het 'non-refoulement' beginsel is terug te vinden in artikel 6 van de Kroatische wet inzake internationale en tijdelijke bescherming van 2018 en in artikel 207 van de Kroatische immigratiewet van 2020.

Ten slotte wijzen we er op dat de betrokkene zich in een situatie bevindt die helemaal anders is dan de situatie van vreemdelingen die voorwerp zijn van 'push backs' en teruggedrijving namelijk die van een verzoeker die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Kroatië zal worden overgedragen nadat de Kroatische instanties daartoe hun akkoord verleenden. De betrokkene zal naar Kroatië terugkeren in de hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en aanspraak kunnen maken op de aan die hoedanigheid verbonden rechten.

Aan het akkoord dd. 28.09.2023 is een bericht van de Kroatische instanties gevoegd. Daarin geven ze uitdrukkelijke garanties betreffende toegang tot de procedure en opvang. Ze bevestigen dat de betrokkene na overdracht onder de bepalingen van Verordening 604/2013 toegang zal krijgen tot de procedure tot

het bekomen van internationale bescherming ('Concerning the person mentioned above, the Ministry of the Interior guarantees the access to the procedure for International protection when he returns to Croatia according to the Dublin Regulation'). Verder zal de betrokkene worden voorzien van adequate opvang, gezondheidszorg, rechtsbijstand en een specifieke aanpak op maat van de noden van de betrokken verzoeker ('In accordance with points 19 and 32 of the recital of Regulation (EU) No 604/2013 of the European Parliament and of the Council, the person concerned will be provided with access to the procedure for international protection with adequate accommodation, healthcare, legal aid, effective legal remedy and individual approach, keeping in mind the specificities and vulnerabilities of individual applicant').

Indien de betrokkene na overdracht geen internationale bescherming wenst te vragen in Kroatië zal een proces ter verwijdering worden ingezet in overeenstemming met de bepalingen van de Terugkeerrichtlijn en de Kroatische regelgeving ('In case the transferred applicant does not apply for international protection after the transfer, a return procedure may be initiated in accordance to the Directive 2008/115/EC (Return Directive) and Croatian Law').

Betrokkene verklaarde dat ze in België een verzoek om internationale bescherming indiende omdat de mensen rechten hier worden gerespecteerd, verder heeft ze hier familie en ziet ze mogelijkheden tot integratie gezien ze Frans spreekt. We benadrukken dat het niet aan betrokkene is om zelf te bepalen in welke lidstaat haar verzoek dient te worden behandeld. Het dient te worden opgemerkt dat het volgen van betrokkene in haar keuze van het land waar zij een verzoek om internationale bescherming wil indienen zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en om een vrije keuze van de verzoeker om internationale bescherming uit te sluiten.

De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule.

Wat betreft de aanwezigheid van familieleden (in casu haar zus en neef) in België verwijzen we naar artikel 2(g) van Verordening 604/2013 dat een definitie geeft over wie gezien kan worden als deel van het gezin. Dit artikel toont aan dat enkel ouders en hun minderjarige kinderen verplicht samengehouden moeten worden. Betrokkene kan dan ook niet worden beschouwd als "gezinslid" van haar neef of meerderjarige zus. Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 – de artikels 16(1), 17(1) en 17(2) - merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Artikel 17(2) stelt dat de verantwoordelijke lidstaat ten allen tijde voordat in eerste aanleg een beslissing werd genomen een andere lidstaat kan vragen een persoon over te nemen teneinde familierelaties te verenigen op humanitaire gronden. We benadrukken dat in het geval van de betrokkene Kroatië België niet vroeg het verzoek van de betrokkene te behandelen met toepassing van artikel 17(2) en dit vanwege de hereniging met een in België verblijvend familielid. Artikel 16(1) bepaalt dat de lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen. We benadrukken hierbij dat we momenteel niet beschikken over concrete elementen die een afhankelijkheidsrelatie tussen betrokkene en haar familieleden aantonen. Het kan uiteraard aangenomen worden dat een integratie bevorderd kan worden door het verzoek om internationale bescherming van betrokkene in België te behandelen, toch weegt dit element niet zwaar genoeg om een afdoende afhankelijkheidsband aan te nemen of om desbetreffend over te gaan op een toepassing van artikel 16(1) van Verordening 604/2013.

De betrokkene haalde ook aan dat zij Frans spreekt en hierdoor makkelijker zal integreren in België, ze heeft moeilijkheden met de taal in Kroatië. Ze stelde daarentegen dat ze in Kroatië verplicht haar eerste interview in het Frans moest doen terwijl ze had aangegeven dat ze een tolk Kirundi nodig had. Hierbij merken wij op dat taal geen criterium is op basis waarvan de verantwoordelijkheid van een lidstaat wordt bepaald. Daarnaast merken we op dat betrokkene in Aalst verblijft waar Nederlands de voertaal is en niet Frans.

Betrokkene uitte verzet tegen een overdracht aan Kroatië omdat ze er slecht werd behandeld en werd bedreigt door de ambtenaren in het bijzijn van een agent. We merken in de eerste plaats op dat enkel beschikken over de mondelinge verklaring van betrokkene. We benadrukken we ook dat betrokkene de omstandigheden van de incidenten niet verder duidde of staaft en dat ze verder ook geen enkel begin van bewijs aanbracht desbetreffend. Verder wensen we in dit verband ook te benadrukken dat indien betrokkene van oordeel was dat zij onheus werd behandeld door de Kroatische instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het

dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties.

Indien betrokkene met haar verklaringen zou willen impliceren dat Kroatië de mensenrechten niet respecteert merken we nogmaals op dat Kroatië partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM wat betekent dat er kan van worden uitgegaan dat de Kroatische instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen.

Een recente bron is het rapport over asiel en internationale bescherming van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" over Kroatië (Lana Tučkorić, "Asylum Information Database – Country Report: Croatia – 2022 update", laatste update op 26.06.2023, <https://www.asylumineurope.org/reports/country/croatia>, verder AIDA-rapport, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene).

Hierin wordt gesteld dat er geen aanwijzingen zijn dat personen, die in het kader van de Dublin-verordening aan Kroatië worden overgedragen problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming ("Applicants who are returned from other Member States in principle do not have any obstacles to access the procedure for granting international protection in Croatia", pagina 53). Er wordt vermeld dat verzoekers die hun verzoek impliciet introkken hun initieel verzoek kunnen hervatten wanneer ze terug in Kroatië zijn. Verzoekers die hun verzoek expliciet introkken zullen een navolgend verzoek moeten indienen. (AIDA p. 53)

Betrokkene verklaarde dat ze geen eten of medische zorgen kreeg in Kroatië. Wat de opvangfaciliteiten betreft benadrukken we dat het AIDA-rapport aantoont dat er geen gevallen gekend zijn van verzoekers die geen opvang verkregen vanwege een tekort aan plaatsen. (AIDA-rapport p.87). Kroatië heeft twee opvangfaciliteiten voor verzoekers om internationale bescherming, een in Zagreb en een in Kutina, 80 kilometer ten zuiden van Zagreb. Het rapport stelt dat geen problemen werden gerapporteerd betreffende de levensomstandigheden. Door renovatiewerken zijn de levensomstandigheden bovendien sterk verbeterd. Het rapport stelt verder dat in beide opvangcentra 3 maaltijden per dag worden voorzien voor de bewoners. Ook zijn er keukens aanwezig waar de bewoners zelf kunnen koken, al is niet duidelijk of dit sinds de COVID-19 pandemie al terug mogelijk is. (AIDA p. 87-88).

De advocaat van betrokkene haalt aan ze in Kroatië een tolk Kirundi vroeg maar werd verplicht haar interview in het Frans te doen waardoor niet alles correct werd vertaald. Het Aida-rapport vermeldt dat er een gebrek is aan tolken voor bepaalde minder voorkomende talen zoals Kurmanji en Tamil. Ze stellen verder dat voor communicatie met Afrikaanse verzoekers vaak wordt vertaald naar Frans of Engels omdat men er van uitgaat dat deze verzoekers een van beide talen begrijpen. Indien een tolk absoluut nodig maar niet beschikbaar is roepen de Kroatische instanties de hulp in van een andere lidstaat. Van de tolken, die geen officiële opleiding krijgen, wordt wel verwacht dat ze betrouwbaar en onpartijdig zijn en dat ze correct en volledig vertalen. (AIDA p. 42)

Het AIDA-rapport vermeldt dat verscheidene NGO's hun bezorgdheid hebben geuit over pushbacks door de Kroatische politie aan de grens. Deze praktijk bleef in 2022 een van de voornaamste problemen binnen het Kroatische asielsysteem (AIDA p.27). We ontkennen niet dat het gebruik van geweld door de politie het voorwerp uitmaakt van kritiek en in een poging de buitengrenzen te controleren en illegale grensoverschrijdingen te verijdelen soms disproportioneel is volgens bepaalde opinies maar in het geval van betrokkene wordt het gebruikte geweld niet concreet geduid en werden er geen concrete bewijzen aangebracht. We willen er in dit verband herhalen dat de situatie van de betrokkene geheel anders is dan die van verzoekers aan de grens die voorwerp zijn van 'push backs' en teruggedrijving. De betrokkene zal namelijk worden overgedragen aan Kroatië als een verzoeker die onder de bepalingen van Verordening (EU) nr. 604/2013 nadat de Kroatische instanties daartoe hun akkoord verleenden. De betrokkene zal naar Kroatië terugkeren in de hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en aanspraak kunnen maken op de aan die hoedanigheid verbonden rechten.

In het Amnesty International Rapport 'Pushed to the edge- violence and abuse against refugees and migrations along the Balkans route' van 2019 (toegevoegd aan het administratief dossier) wordt wel degelijk melding gemaakt van pushbacks en mistoestanden op grote schaal aan de grens met Bosnië maar het betreft hier niet de personen die via de Dublin verordening worden getransfereerd, noch andere personen aan wie reeds de toegang tot de asielprocedure werd verleend, het betreft inbreuken op de internationale verplichtingen van Kroatië door de ordediensten aan de grens ten aanzien van personen aan wie de toegang tot het grondgebied en de toegang tot de procedure voor internationale bescherming wordt ontzegd. Ook de Kroatische ombudsvrouw Lora Vidović is zich bewust van het probleem en publiceerde op 25.07.2019 een aan haar gerichte anonieme brief over de mistoestanden in het kader van haar bevoegdheid om in laatste instantie bij toepassing van artikel 19 van de ombudsman wetgeving het publiek te informeren over mistoestanden waarin ze onvoldoende of geen reactie krijgt vanuit de bevoegde instanties. (toegevoegd aan het administratief dossier) Ook uit deze publicatie leren we dat het in hoofdzaak gaat over acties ten aanzien van groepen van personen die nog geen toegang kregen tot de

procedure voor een verzoek tot internationale bescherming, het akkoord tot terugname van Kroatië impliceert dat betrokkene toegang zal krijgen tot de procedure indien hij dat zelf wenst. Er is in hoofdte van betrokkene geen risico op persoonlijke blootstelling aan mishandeling door de politie op de grens met Bosnië en indien betrokkene wel het slachtoffer zou worden van mishandeling kan betrokkene binnen Kroatië met zijn klacht terecht bij diverse instanties waaronder de ombudsvrouw en specifieke NGO's zoals o.m. Amnesty International die zich van de mistoestanden bewust zijn en, zo blijkt uit het boven vernoemd rapport, ook binnen de opvangstructuren voor asielzoekers actief zijn.

Het feit dat kritische opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten van opvang en behandeling van verzoekers om internationale bescherming in Kroatië is volgens ons onvoldoende om tot het besluit te komen dat ten aanzien van Kroatië in het geheel niet kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel en dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Kroatië worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Betrokkene verklaarde dat ze geen medische zorgen kreeg in Kroatië ondanks haar eigen aandringen. Ze stelde dat de oorzaak mogelijk lag in communicatieproblemen. Via haar advocaat kregen we enkele medische documenten door waaruit blijkt dat zij intussen in België een arts heeft kunnen raadplegen. Betrokkene verklaarde dat ze zich in het algemeen goed voelt. Ze stelde last te hebben van pijn aan de knie en aan haar nek waar ze een zwelling voelt. Het AIDA-rapport vermeldt dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers wettelijk gewaarborgd is. Deze toegang omvat spoedeisende hulp, noodzakelijke behandelingen en de behandeling van mentale stoornissen. (AIDA p. 94) De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Kroatië een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben of zou leiden tot de conclusie dat opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Kroatië in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Tot op heden bracht betrokkene geen attesten of andere elementen aan die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende haar gezondheid een overdracht aan Kroatië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid een reëel risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat in het geval van de betrokkene de in Verordening 604/2013 bedoelde voorzorgsmaatregelen niet zouden volstaan.

We merken in deze verder op dat de Kroatische autoriteiten minstens 7 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene of minstens 10 werkdagen vooraf in geval van speciale noden.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Kroatische niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Kroatië niet de nodige zorgen zal kunnen krijgen.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming, die aan de Kroatische autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 3(2) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Kroatische autoriteiten.”

2. Over de vordering tot schorsing

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Het uiterst dringende karakter

2.2.1. Verzoekster zet in haar verzoekschrift het volgende uiteen betreffende de uiterst dringende noodzakelijkheid:

*“De verzoekende partij werd van haar vrijheid beroofd met het oog op repatriëring naar Kroatië ingevolge de bestreden beslissing.
Zij wordt momenteel vasthouden in het gesloten centrum van Holsbeek.
De verzoekende partij maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Aldus dient te worden vastgesteld dat de vordering tot schorsing en nietigverklaring te laat zouden komen, waardoor het rechtsmiddel zijn effectiviteit zou verliezen.
Aan het uiterst dringend karakter is derhalve voldaan (artikel 39/82, §4 Vreemdelingenwet).”*

2.2.2. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt inderdaad dat verzoekster op 6 november 2023 van haar vrijheid werd beroofd en werd overgebracht naar het gesloten centrum voor vrouwen te Holsbeek met het oog op zijn overdracht aan Kroatië. Omwille van de vasthouding van verzoekster en haar overbrenging met het oog op haar overdracht, die voorlopig nog niet in het vooruitzicht werd gesteld, is het aannemelijk dat een gewone schorsingsprocedure niet zou kunnen worden afgerond alvorens de gedwongen tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing heeft plaatsgevonden.

2.2.3. De verwerende partij betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid niet in haar nota met opmerkingen.

Aan de voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan.

2.3. De ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 51/5, §4 en 62, §2 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van de hoorplicht. Verzoekster voert tevens een kennelijke beoordelingsfout aan. Verzoekster formuleert haar grief als volgt:

“In de bestreden beslissing is de verwerende partij van oordeel dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming van verzoekster, maar dat dit toekomt aan Kroatië.

Artikel 51/5, §4, eerste lid Vreemdelingenwet stelt hierover als volgt: “Wanneer de verzoekster om internationale bescherming aan de verantwoordelijke lidstaat overgedragen dient te worden, weigert de minister of zijn gemachtigde hem de binnenkomst of het verblijf in het Rijk en gelast hem zich vóór een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze staat aan te melden”.

Derhalve voorziet artikel 51/5, §4, eerste lid Vreemdelingenwet dat de verzoeker om internationale bescherming gelast wordt om zich vóór een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze staat aan te melden. Dit vormt de algemene regel.

2. Slechts bij uitzondering kan de verwerende partij oordelen dat er geen termijn wordt toegekend om zich bij de bevoegde overheden van deze staat aan te melden en de verzoeker om internationale

bescherming zonder verwijl naar de grens kan worden teruggeleid.

Artikel 51/5, §4, tweede lid Vreemdelingenwet stelt hierover als volgt: “Wanneer de minister of zijn gemachtigde het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig acht, kan hij de vreemdeling zonder verwijl naar de grens doen terugleiden”.

Als wettelijke voorwaarde is gesteld dat de minister of zijn gemachtigde dit voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig acht.

3. In casu zoekt verzoekende partij vergeefs in de bestreden beslissing waar gesteld wordt tegen welke datum verzoekster zich zou moeten aanmelden bij de Kroatische overheden, noch waarom aan verzoeker geen termijn zou moeten worden gegeven om zich bij de bevoegde overheden van Kroatië aan te melden, aangezien in de bestreden beslissing slechts wordt vermeld: “Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Kroatische autoriteiten” (stuk 1, pagina 7 in fine).

Dat enkel gesteld wordt dat de Kroatische autoriteiten minstens 7 dagen op voorhand van de overdracht in kennis gesteld zullen worden, wat echter geen pertinente motivering is.

De algemene regel van artikel 51/5, §4, eerste lid Vreemdelingenwet werd niet toegepast door verweerder in de bestreden beslissing. Verweerder beroept zich in de bestreden beslissing derhalve op de uitzondering, zoals voorzien in artikel 51/5, §4, tweede lid Vreemdelingenwet.

Artikel 51/5, §4, tweede lid Vreemdelingenwet voorziet evenwel dat de verzoeker om internationale bescherming slechts naar de grens kan worden teruggeleid “wanneer de minister of zijn gemachtigde het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig acht”.

Een beslissing tot terugleiding naar de grens vormt een uitzondering en kan slechts worden opgelegd indien “de minister of zijn gemachtigde het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig acht”.

Dit maakt een wettelijke voorwaarde uit.

In de bestreden beslissing blijkt evenwel niet dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met deze wettelijke voorwaarde. Deze wettelijke voorwaarde wordt nergens vermeld. In de bestreden beslissing wordt slechts gesteld dat “Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Kroatische autoriteiten” (stuk 1, pagina 5), zonder meer. Verweerder hanteert de terugleiding naar de grens kennelijk als de algemene regel, terwijl dit een uitzondering vormt en vereist dat “de minister of zijn gemachtigde het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig acht”.

Aan de wettelijke vereisten van artikel 51/5, §4, tweede lid Vreemdelingenwet werd hierom niet voldaan.

Bovendien kan de gemachtigde niet stellen dat er afdoende redenen zouden bestaan om verzoeker geen termijn toe te kennen om zich naar de, door verweerder bepaalde, bevoegde lidstaat te begeven. Dat verzoeker zich heeft verzet tegen een overdracht naar Kroatië, onder meer omdat hij gedwongen werd om in Kroatië zijn vingerafdrukken te laten nemen en omwille van de slechte behandeling die hij daar onderging, kan geen reden zijn om verzoeker de gelegenheid te ontnemen om kennis te nemen van de beslissing van verweerder en vervolgens, binnen de toegekende termijn, zich te begeven naar de aangeduide lidstaat. Dat in casu impliciet geen termijn toegekend wordt.

Artikel 51/5, §4, tweede lid Vreemdelingenwet wordt hierom geschonden, evenals het zorgvuldigheidsbeginsel.

4. De verzoekende partij merkt nog op dat de bestreden beslissing op dit punt minstens geen afdoende motivering bevat.

Nergens komt in de bestreden beslissing ter sprake waarom “de minister of zijn gemachtigde het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig acht” dat verzoekster geen termijn verkrijgt om zich bij de bevoegde overheid van Litouwen aan te melden en waarom “de minister of zijn gemachtigde het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig acht” dat verzoekster zou worden teruggeleid naar de grens.

Door dit niet uitdrukkelijk weer te geven in de bestreden beslissing, gaat de verwerende partij voorbij aan het feit dat zij gehouden is tot een uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en dit overeenkomstig de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en overeenkomstig artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet.

Gelet op deze vaststelling, dient een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen te worden vastgesteld samengelezen met artikel 51/5, §4 Vreemdelingenwet.

5. Ten overvloede, wijst de verzoekende partij er op dat het niet kon volstaan dat de bovenvermelde beoordeling alsnog zou zijn gemaakt door de verwerende partij voorafgaandelijk het nemen van de bestreden beslissing en dit zou blijken uit het administratief dossier.

Opdebeek en Coolsaet stellen aangaande “de rol van het administratief dossier” dat “sinds de inwerkingtreding van de Wet Motivering Bestuurshandelingen [...] het niet langer [volstaat] dat de motieven terug te vinden zijn in het dossier; zij moeten in de beslissing zelf worden opgenomen.” (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, *Formele motivering van bestuurshandelingen*, Brugge, die Keure, 2013, 140. Dezelfde rechtsleer stelt dat “bij de controle of de formele motivering afdoende is, [...] enkel [kan]

rekening gehouden worden met de motieven vermeld in de beslissing (RvS 4 december 2003, nr. 126.056, Delsaut)."

Met uitzondering van een gebrek aan belangenschade of motivering door verwijzing – indien alle voorwaarden hiervoor zijn vervuld –, "[kan] in beginsel [...] geen rekening worden gehouden met motieven die niet in de beslissing zelf, maar in andere stukken worden verstrekt" (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, idem, 131).

Uit rechtspraak van de Raad van State blijkt dat de motieven kenbaar moeten zijn, hetzij vóór de beslissing wordt genomen (RvS 25 april 1994, nr. 47.012; RvS 27 februari 1995, nr. 51.775), hetzij ten laatste met de eindbeslissing (RvS 25 januari 2007, nr. 167.144; RvS 7 augustus 2008, nr. 185.636). Een aanpak van het bestuur waarbij de mededeling van de motieven afhankelijk wordt gemaakt van het initiatief van de bestuurde is niet verenigbaar met de formele motiveringsplicht (RvS 14 juni 2010, nr. 205.127; in dezelfde zin: "deze wet [van 29 juli 1991] legt de betrokkene niet op zelf om de mededeling van het advies te vragen", RvS 17 januari 1996, nr. 57.548). De mededeling van de motieven nadat het beroep reeds werd ingediend – bijvoorbeeld via een later procedurestuk zoals de nota of via het neerleggen van het administratief dossier waarin zich een evaluatieformulier en/of medisch advies bevindt –, kan de miskennen van de plicht tot formeel motiveren evenmin goedmaken. Dit ontnemt een verzoekster immers de mogelijkheid om zijn beroepsrecht ter zake naar behoren uit te oefenen (cf. HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, ptn 38 en 59) en brengt de wapengelijkheid onder de gedingpartijen in het gedrang (RvS 25 januari 2010, nr. 199.865).

Precies omwille van die wapengelijkheid kan een eventuele inzage van het dossier, voorafgaand aan het beroep, om de naleving van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet na te gaan, evenmin garant staan voor een doeltreffende rechtsbescherming.

Luidens artikel 6, § 5 van de wet 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur, heeft het bestuur dat niet onmiddellijk op een vraag tot inzage kan ingaan of deze vraag afwijst, immers een termijn van dertig dagen na ontvangst ervan om de verzoeker in kennis te stellen van de redenen van het uitstel of de afwijzing en wordt de aanvraag bij ontstentenis van een kennisgeving binnen de voorgeschreven termijn, geacht te zijn afgewezen.

Deze termijn van dertig dagen - overigens beperkt tot maximaal 10 dagen bij een beroep tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid - is gelijk aan de beroepstermijn die de wetgever in artikel 39/57 van de Vreemdelingenwet heeft ingesteld voor het indienen van een beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Eén en ander maakt het mogelijk dat de beroepstermijn van een verzoeker de facto wordt ingekort door het talmen van het bestuur bij het verlenen van inzage of wordt uitgehold doordat de termijn uit het voormelde artikel 6, § 5 van de wet van 11 april 1994 zonder gevolg verstrijkt (zie ook GwH 12 juli 2012, nr. 88/2012, B.36.4 waarin het Hof stelt dat de bij de voormelde wet van 11 april 1994 ingevoerde procedures en termijnen onverenigbaar zijn met de termijn voor het indienen van het verzoekschrift tot nietigverklaring bij de Raad).

Recent stelde de Raad van State nog in zijn cassatiearrest nr. 247.821 van 17 juni 2020 dat het voordeel van de rechten van verdediging niet is onderworpen aan de vereiste dat de verzoeker toegang tot het administratief dossier vraagt voor het indienen van zijn beroep. Een uitzondering op de voormelde formele motiveringsplicht kan worden gemaakt wanneer de betrokken vreemdeling kennis krijgt van het stuk met daarin de beoordeling van de elementen waarmee krachtens artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet rekening moet worden gehouden, ten laatste op het ogenblik waarop hij in kennis wordt gesteld van het bevel om het grondgebied te verlaten en zijn beroepstermijn tegen dat bevel begint te lopen.

In dat geval weet de betrokkene immers dat verweerder, alvorens over te gaan tot het nemen van een terugkeerbesluit, rekening heeft gehouden met de bedoelde elementen én kent hij ook de motieven die tot het oordeel van de gemachtigde hebben geleid, zodat hij zich er in rechte tegen kan verweren en een doeltreffende rechtsbescherming dus is gegarandeerd.

Overwegende dat in dat verband opgemerkt moet worden dat eveneens het hoorrecht van verzoekende partij geschonden werd.

Dat verzoekende partij immers enkel gehoord werd bij het indienen van haar verzoek tot internationale bescherming, in casu op 11/9/2023.

Dat niet de minste verificatie gedaan werd naar de situatie van verzoekende partij met name op medisch vlak.

Dat verzoekende partij inmiddels wél medisch opgevolgd wordt.

Dat zij stukken bijbrengt waaruit blijkt dat zij ernstige pijn heeft in haar buik.

Dat zij onderzocht wordt en opgevolgd wordt door de Kliniek Sint Jan te Brussel.

Dat ook deze medische opvolging deel uitmaakt van haar privé-leven.

Dat zij in Kroatië opnieuw verstoken riskeert te blijven van medische hulp.

Dat zij dan ook in een mensonterende situatie riskeert terecht te komen.

Dat evenmin enige vraag bijkomende vraag gesteld werd naar evolutie in de familiale en privé-situatie

van verzoeker, terwijl verzoeker melding maakte van een neef met de Belgische nationaliteit en met de aanwezigheid van een zuster.

Dat deze zuster inmiddels erkend werd.

Dat de verwerende partij daarvan noodzakelijkerwijze op de hoogte dient te zijn.

Dat nu met dit aspect door de verwerende partij geen rekening gehouden werd er duidelijk een onzorgvuldige feitenvinding is.

Dat verzoekende partij bovendien een schuilplaats verleende aan haar zuster voordat deze Burundi verliet. Dat minstens in die mate de asielproblematiek van beide gelinkt is.

Dat verzoekster er dan ook alle belang bij heeft dat haar asielaanvraag in België, dat reeds bekend is met de familiale problematiek en deze onderkende, behandeld zal worden.

Dat verzoekster meent dat het onterecht is dat de familiale banden van iemand die ver van zijn land van herkomst is, enkel eng bekeken worden.

Dat dit gelet op de fragiliteit van verzoekster zij wel degelijk een bijzondere band van afhankelijkheid aantoont en derhalve een risico op schending van artikel 8 EVRM.

Dat betreffende de banden tussen verzoekster en haar zuster overigens geen onderzoek ingesteld werd.

Dat hetzelfde gesteld kan worden voor haar banden met haar neef.

Dat desbetreffend minstens onzorgvuldig handelen, een schending van het hoorrecht vastgesteld dient te worden.

Dat nochtans alvorens tot een verwijderingsmaatregel over te gaan het aan de verwerende partij behoort de zorgvuldigheidsplicht te respecteren, verzoeker te horen en de bestreden beslissing te motiveren rekening houdend met de actuele situatie op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, waarbij rekening gehouden dient te worden met de individuele omstandigheden.

Dat de actuele situatie op familiaal vlak is dat de zuster van verzoekster erkend werd. Dat verwerende partij eveneens met dit aspect rekening had moeten houden.

Dat verwerende partij dit niet deed. Dat deze schending van het hoorrecht en van de zorgvuldigheidsplicht dan ook de annulatie van de bestreden beslissing rechtvaardigt, en in afwachting daarvan, de schorsing (bij UDN).

Verzoekster werd via de motieven van de bestreden beslissing derhalve niet in de mogelijkheid gesteld na te gaan of werd uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of die gegevens correct werden beoordeeld, en of op grond daarvan in redelijkheid kon worden gekomen tot het nemen van de bestreden beslissing, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een beroep te bestrijden.

Een afdoende motivering is niet voorhanden. Er werd evenmin voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht."

In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, van de artikelen 1, 2 en 33 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van Vluchtelingen (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 4 en 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 9, 14 en 23.4 van de Verordening 603/2013/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende de instelling van „Eurodac” voor de vergelijking van vingerafdrukken ten behoeve van een doeltreffende toepassing van Verordening 604/2013/EU (hierna: Verordening 603/2013/EU), van de artikelen 3 en 17 van de Verordening 604/2013/EU, van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: richtlijn 2011/95/EU), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 51/5, 62 en 74/13 van de vreemdelingenwet, van het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht als beginselen van behoorlijk bestuur. Tevens voert verzoekster een kennelijke beoordelingsfout aan. Verzoekster stelt in haar tweede middel het volgende:

“1. De verzoekende partij maakte duidelijk tijdens haar eerste verhoor bij de verwerende partij dat zij nooit de intentie had tot het indienen van een verzoek tot internationale bescherming in Kroatië. Zij diende in Kroatië haar vingerafdrukken te geven onder dwang.

De verzoekende partij heeft aangegeven dat zij deze vrije wil niet heeft geuit. De verzoekende partij maakte duidelijk tijdens haar verhoor bij de verwerende partij dat zij nooit de intentie had tot het indienen van een verzoek tot internationale bescherming in Kroatië. Zij werd gedwongen om zijn vingerafdrukken te laten nemen.

De verzoekende partij heeft derhalve aangegeven dat er sprake is van dwang, waardoor de veronderstelde wil tot het indienen van een verzoek tot internationale bescherming is aangetast door een wilsgebrek.

Een wilsgebrek doet zich voor als de werkelijke wil aangetast wordt door een verkeerde voorstelling van zaken of onder druk van een externe factor, zoals dit in casu het geval was. Door het bestaan van een wilsgebrek, kan er geen sprake zijn van een werkelijk verzoek tot internationale bescherming. Conform artikel 23.4 van de Verordening 603/2013 is de lidstaat van oorsprong verantwoordelijk voor de juistheid en rechtmatigheid van de ingebrachte gegevens in de Eurodac-databank. De gemachtigde kan derhalve verwijzen naar de Kroatische autoriteiten die verantwoordelijk zijn voor de inbreng van de gegevens in de Eurodac-databank, maar dit ontslaat de gemachtigde er niet van om, indien men beschikt over aanwijzingen dat de in het centraal systeem opgeslagen gegevens feitelijk onjuist zijn (zoals het gegeven dat er sprake is van dwang bij de betrokkene bij de registratie van een verzoek tot internationale bescherming), de lidstaat van oorsprong hiervan zo spoedig mogelijk in kennis te stellen. De lidstaat van oorsprong heeft immers de bevoegd om de gegevens die aan het centraal systeem werden toegezonden, te wijzigen door rechtzetting, aanvulling of verwijdering. In casu heeft de gemachtigde, ondanks het bestaan van deze aanwijzingen (zoals hierboven vermeld), de lidstaat van oorsprong hiervan niet in kennis gesteld. Meer nog, deze mogelijkheid werd zelfs niet onderzocht door de gemachtigde.

De gemachtigde hanteert het resultaat van het vingerafdrukkenonderzoek daarentegen als een onwrikbaar gegeven, in strijd met artikel 23.4 van de Verordening 603/2013. Minstens wordt door de gemachtigde dan ook niet onderzocht, ondanks het zorgvuldigheidsbeginsel, of er toepassing moest worden gemaakt van deze bepaling om de juistheid van de verzamelde gegevens in de Eurodacdatabank na te gaan. De Eurodac-databank geeft immers op geen enkele manier een inzicht in de manier waarop de gegevens werden ingegeven door de Kroatische autoriteiten (en dus onder welke omstandigheden verzoekster een verzoek tot internationale bescherming zou hebben ingediend). De gemachtigde schendt hierdoor het zorgvuldigheidsbeginsel, in samenhang gelezen met artikel 23.4 van de Verordening 603/2013.

Verzoeker wil ook aanvoeren dat de gemachtigde niet kan volstaan met de loutere verwijzing naar het resultaat van het vingerafdrukkenonderzoek, gelet op artikel 23.4 van de Verordening 603/2013 en de aanwijzingen die voorhanden waren om in casu toepassing te maken van dit artikel. Minstens diende de gemachtigde te onderzoeken of de voorliggende aanwijzingen de toepassing van artikel 23.4 van de Verordening 603/2013 zouden verantwoorden.

In dat verband is het vanzelfsprekend niet zo dat omdat de lidstaten verplicht zouden zijn om vingerafdrukken te nemen, dat daaruit een verzoek tot internationale bescherming kan afgeleid worden.

Dat integendeel, de vingerafdrukken genomen worden op basis van de verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26/6/2013, die de lidstaten opdraagt de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (art.9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van 14 jaar of ouder, die komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden. (art.14).

Dat volgens de verordening het nemen van vingerafdrukken en derhalve het terugvinden van vingerafdrukken in de database, om twee redenen kan gebeuren, hetzij omdat de betrokkene een verzoek strekkende tot internationale bescherming indiende (art.9) hetzij omdat de betrokkene de landsgrens illegaal overschrijdt en niet teruggezonden wordt. (art.14).

Dat derhalve het onzorgvuldig is dat de verwerende partij uit het terugvinden van de vingerafdrukken in de database afleidt dat verzoekster een verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend in Kroatië.

Dat het dan ook totaal onzorgvuldig is, minstens onvoldoende gemotiveerd is, om uit het loutere bestaan van vingerafdrukken een bewijs af te leiden van een verzoek tot internationale bescherming.

Dat verzoekster wil opmerken dat bij afwezigheid van een hangend verzoek tot internationale bescherming, zij ingeval van overdracht wel degelijk riskeert verder naar Burundi teruggedreven te worden.

Dat zij dan ook wel degelijk riskeert teruggedreven te worden op basis van dit onzorgvuldig onderzoek naar Burundi, land dat zij ontvluchtte en waartegen zij internationale bescherming verzoekt.

Dat verzoekster wil onderstrepen dat zij naar aanleiding van haar eerste overdracht naar Kroatië bedreigd werd door de Kroatische ambtenaren om verklaringen af te leggen in het Frans in plaats van in haar moedertaal.

Dat verzoekster er geen idee van heeft in welk stadium van de procedure zij thans in Kroatië zit.

Dat zij echter vreest, nu zij geen werkelijke toegang had tot de asielpprocedure, dat wel eens een negatieve beslissing zou kunnen zijn tussengekomen. Dat dit zelfs meer dan waarschijnlijk is.

Dat zij dan ook wel degelijk een risico op refolement riskeert, en in casu teruggedreven te worden naar Burundi, een land waar zij tegenover vreest en het land waartegen haar zuster zopas bescherming verkreeg vanwege de Belgische autoriteiten.

Dat uit het AIDA verslag update 2023 blijkt dat :

p.38

If the person is apprehended in an irregular situation once the deadline for an appeal has passed as well as the deadline to leave the European Economic Area, the provisions of the Law on Foreigners will apply.

In particular, this means that the person will be considered to be an irregular migrant and will be detained for the purposes of removal.

Dat verzoekster wil doen opmerken dat steeds volgens het AIDA verslag – p.38-39 zij dan ook wel degelijk risico loopt aangezien de kans groot is dat in Kroatië haar VIB afgesloten zal zijn en eveneens de beroepstermijn verstreken zal zijn.:

p.39 :

However, Croatia is still a transit country as it is estimated that majority of applicants for international protection leave the country approximately very soon after expressing intention to apply for international procedure. In 2020, the Ministry of Interior suspended a total of 1,674 cases for that reason. The trend has continued in 2021 and 2022.

Out of the total number of expressed intentions to apply for international protection (12,872) in 2022, only 2,727 persons submitted application for international protection.¹²⁴

High percentages (approximately 80% in the period June 2021-June 2022) of applicants leaving Croatia soon after entering asylum system were reported by the independent monitoring mechanism.

Dat het feit dat de asielpprocedure van verzoekster afgesloten zal zijn in Kroatië eveneens aannemelijk is, aangezien de procedures aldaar voorzien in een beslissing te nemen binnen de 6 maanden:

AIDA update 2023 :

The first instance decision can be a decision by which the Ministry of Interior:

- Grants asylum;
- Grants subsidiary protection;
- Rejects the application if the applicant does not meet the conditions for asylum and subsidiary protection;
- Rejects the application if the conditions are met for exclusion;
- Rejects the application as manifestly unfounded;
- Dismisses an asylum application as inadmissible; or
- Suspends the procedure.

The Ministry of Interior's Department for international protection procedure has the obligation to take a decision on the application for international protection within 6 months from its lodging. If no decision can be rendered within 6 months, the applicant shall be informed of this in writing and at his or her request shall be provided with information about the reasons for the failure to respect the time limit and about the time needed before which he or she may expect a decision.

Dat verzoekster dan ook wel degelijk een risico op schending van artikel 3 EVRM aannemelijk maakt.

Dat verzoekster bovendien meent dat zij ook in Kroatie zelf riskeert blootgesteld te worden aan een onmenselijke behandeling, strijdig met artikel 3 EVRM.

Overwegende dat in casu met betrekking tot Kroatië uit algemene informatie blijkt dat het land er niet voor terugschrok om toegang tot de procedure te ontzeggen.

Dat verzoekster dit aan de lijve diende te ondervinden.

Dat daarnaast uit internationale verslagen blijkt dat er systemische tekortkomingen zijn in Kroatië.

Dat verzoekster meent dat het onterecht is dat verwerende partij meent dat zij toegang zal hebben omdat de Kroatische autoriteiten dit bevestigden.

Dat verzoekster het tegendeel aan den lijve ondervond.

Dat verzoekster melding maakte van het feit dat zij bedreigd werd door de Kroatische autoriteiten.

Dat zij onder meer verplicht werd haar verklaringen in het Frans te doen, daar waar haar moedertaal het terwijl haar moedertaal het Kirundi is.

Dat het argument van de verwerende partij als zou verzoekster naar België zijn willen komen onder meer omdat zij kennis heeft van de Franse taal – en dus impliciet onterecht desbetreffend tekortkomingen in Kroatie aan zou kaarten - in dat verband uit de context gerukt wordt.

Dat verzoekster ook in België vroeg dat zij gehoord zou worden in het Kirundi.

19

Dat het niet is omdat verzoekster een basiskennis heeft van de Franse taal dat het gemakkelijk is voor haar om zich in die taal uit te drukken en met name een asielaanvraag te kunnen geven.

Dat echter verzoekster helemaal geen Kroatisch spreekt, zodanig dat het voor haar inderdaad wel makkelijker is zich in België staande te houden en uit te drukken, omdat zij zich kan behelpen met haar kennis van het Frans.

Overwegende dat tenslotte het argument volgens hetwelk verzoekster op het ogenblik van het indienen van haar asielaanvraag in Aalst bevond niet ter zake doend is. Dat het feit dat Aalst gelegen is in het Nederlands taalgebied, niet verhindert dat verzoekster zich er ook met rudimentair Frans kan behelpen.

*Dat anderzijds verzoekster voor opvang aangewezen was op datgene wat zij kon krijgen.
Dat verwerende partij zich moeilijk kan beroepen op haar eigen tekortkomingen terzake.
Dat verzoekster wil stellen dat haar zuster zich in Luik vestigde, doch slechts zeer recent, nu deze ook tot 8/11 in een opvangcentrum verbleef.
Dat deze motivering van de verwerende partij dan ook op foutieve feitenvinding gebaseerd is.
Dat het feit dat er op het vlak van vertaling wel degelijk problemen zijn in Kroatië eveneens bevestigd wordt door het meest recente AIDA verslag - update juni 2023 :*

p.42 :

There is no specific code of conduct for interpreters in the context of procedure for international protection, nor were standards prescribed in the past with regard to the qualifications of interpreters in the procedure for international protection. The LITP prescribes conditions that have to be fulfilled in order for a contract to be signed between the Ministry of Interior and an interpreter.

(...)

Up to now, interpreters were not professionally trained and interpretation is not done by accredited interpreters in the majority of cases. Many of them are native speakers, however some of them are not fluent in the Croatian language. Usually, persons who simply possess the requested language skills are contracted by the Ministry of Interior. Nevertheless, there is a lack of interpreters, especially for some specific languages (such as Kurumanji and Tamil). In addition, applicants from African countries are often interviewed in English or French, languages they are considered as being able to understand. Applicants are asked at the beginning of the interview if they understand the interpreter

Dat bovendien als er al een tolk in de eigen taal beschikbaar is, deze dikwijls zelf geen vlot Kroatisch spreekt, wat dan ook de vraag doet rijzen naar de accuraatheid van de vertalingen, waarop de Kroatische autoriteiten zich dan vervolgens baseren.

Dat bovendien moet opgemerkt worden dat de houding van de Kroatische ambtenaren die zover gaan dat verzoekster bedreigd wordt niet door de beugel kan.

Dat dit bovendien haar vertrouwen in de objectiviteit en de rechtvaardigheid van de Kroatische autoriteiten schokte en van invloed riskeert te zijn op haar verklaringen. Zij werd er bovendien reeds verplicht documenten te ondertekenen die zij niet begreep.

20

Dat het dan ook onterecht is dat de verwerende partij meent zich te kunnen beroepen op een vermoeden van respect van de asielprocedures en voor wat betreft de ontvangst van de verzoekers strekkende tot internationale bescherming.

Dat integendeel blijkt dat het niet is omdat de vingerafdrukken genomen werden in Kroatië date en asielzoeker ook effectief recht heeft op een behoorlijke opvang en onderzoek van zijn asielaanvraag. Dat verzoekster integendeel melding maakte van persoonlijke problemen op vlak van toegang tot de procedure.

Dat het totaal onterecht is dat de verwerende partij op basis van een louter theoretische benadering van het Europees Gemeenschappelijk Asielstelsel (GEAS) ervan uitgaat dat Kroatie net zoals België een land is waar de mensenrechten gerespecteerd worden, voorzien is van democratische instellingen die een rechtvaardig en eerlijk onderzoek van een asielaanvraag zouden garanderen.

Dat de verwerende partij zich in dat verband baseert op enkele passages van het Aidaverslag, terwijl zelfs dit Aida-verslag, net als een serie andere verslagen, aantonen dat dit in de praktijk niet het geval is. Dat dit des te meer zo is rekening houdend met het feit dat de verwerende partij dient toe te geven dat bv. voor wat betreft de toegang tot voedsel het geenszins duidelijk is of in de centra de betrokkenen toegang hebben tot keukens om zelf voedsel te bereiden.

Dat verzoeker in dat verband wil verwijzen naar het feit dat Kroatië overgaat tot push-backs aan de grens, geweld uitgaande van de politie en de autoriteiten, van onwaardige levensomstandigheden in de centra, systemische tekortkomingen in het opvangsysteem van Kroatië en van een latent racisme in de Kroatische samenleving.

Dat deze elementen wel degelijk aantonen dat ingeval van terugkeer naar Kroatië, verzoeker riskeert geconfronteerd te worden met een schending van art.3 EVRM.

Dat recentelijk in een arrest M.H. e.a. tg. Kroatië van 18/11/2021, het EHJ gesteld heeft dat Kroatie zich effectief schuldig maakt aan schendingen van de artikelen 2,3n5,14 en 34 van het EVRM en van artikel 4 van het 2de Protocol bij de Conventie van Genève.

Dat verzoekende partij melding maakte van het feit dat zij slecht behandeld werd door de Kroatische autoriteiten, ook op het vlak van opvang.

Dat verzoekende partij melding maakte van het feit dat zij er geen eten of medische zorgen kreeg, terwijl zij deze wél nodig had.

Dat ze geen aangepaste accommodatie kreeg.

Dat verzoeker bovendien nauwelijks de tijd heeft gehad haar problemen tegenover Kroatië uiteen te zetten.

Dat de verwerende partij verzoeker niet de gelegenheid gegeven heeft in detail te treden.

Dat verzoeker dan ook meent dat zijn recht gehoord te worden geschonden werd.

Dat de waarachtigheid van de problemen in Kroatie uitvoering bevestigd werd onder meer door een consortium van journalisten.

Dat deze vaststelden :

“Lighthouse Reports led a joint investigation with Der Spiegel, SRF, Rundschau, ARD Monitor, ARD Studio Wien, Libération, RTL Croatia, Novosti and Pointer, spent eight months gathering testimony, tracing chains of command, tracking social media and satellite imagery and following the money trails back to EU funds. The visual evidence was corroborated by interviews with more than a dozen serving and former police and coast guard officers, as well as witness accounts by pushback victims across the three EU countries.

What emerges is the most detailed picture yet of a previously deniable campaign of illegal, violent pushbacks in Croatia, Greece and Romania by masked men whose uniforms have been stripped of any identifying details.”

Dat het Aida rapport – update 2022 stelt :

« Pushback practices persisted throughout 2021 as reported by many organisations such as the Danish Refugee Council (DRC), the Border Violence Monitoring Network (BVMN), Are You Serious? (AYS), the Centre for Peace Studies (CPS) and Welcome! Initiative’. According to the Danish Refugee Council (DRC),

9,114 persons have been pushed back from Croatia to Bosnia and Herzegovina (BiH) in 2021, including vulnerable categories (UASC, families with children,women) out of which a significant number of individuals were subject to chain refoulement.

According to DRC citizens of following countries were pushed- back: Pakistan (3613), Afghanistan (3418), Bangladesh (726), Iraq (160), Morocco (151), Eritrea (102), India (87), Turkey (83), Egypt (68), Nepal (66) and others (640). UNHCR data further indicates that 928 persons were pushed back from Croatia to Serbia.

The Ombudsperson for Children reported that 256 children were pushed back in 2021 according to data provided by the Border Violence Monitoring Network's. It also reported that older children were victims of physical violence and younger children of psychological violence. Unaccompanied children were taken to police stations where they were often forced to sign a statement claiming to be of legal age. The Ombudsperson for Children further reported that families with children and unaccompanied children were returned without conducting an individual procedure, thus denying them the right to international protection, even though persons expressed their intention to seek asylum.

In February 2021, a Croatian border police official was accused of sexually abusing an Afghan woman during a search of a group of migrants at the border with Bosnia. The European commission described the incident as a “serious alleged criminal action” and urged the Croatian authorities “to thoroughly investigate all allegations, and follow up with relevant actions”. According to a dossier from the Danish Refugee Council (DRC), the incident occurred on the night of 15 February, in Croatian territory, a few kilometres from the Bosnian city of Velika Kladuša.

In their monitoring activities, AYS and the Border Violence Monitoring Network (BVMN) recorded 2,805 individual victims of illegal expulsion and police violence, collectively expelled into 205 groups, out of which 44 percent of persons explicitly and unsuccessfully sought asylum in Croatia. Some of these cases included children, unaccompanied children, pregnant women and disabled persons. AYS also reported that some families were separated during the expulsion i.e. children would had entered asylum system, while their parents were expelled.

The Centre for Peace Studies (CPS) also reported that push backs practices and denying access to asylum continued in 2021. CPS reported that the practice of denying access to the asylum system and illegal expulsion along with the frequent use of violence are the most problematic aspects in relation to access to the international protection system. In 2021, CPS provided legal support to a person who was prevented from applying for asylum i.e. his expressed intentions to lodge an application were repeatedly ignored during his stay in the Reception Centre for Foreigners in Ježevó (deportationdetention centre). In addition, his attorney was denied access to him and he was forcibly removed from Croatia without access to a legal remedy. The case is pending before ECtHR (see below).

Protection Rights At Borders (PRAB) initiative, which focusses on human rights violations at the EU's external and internal borders and in particular on the illegal practice of pushbacks, also reported on pushbacks from Croatia to Bosnia and Herzegovina.

Following repeated allegations in previous years, the European Committee for the Prevention of Torture and Inhuman or Degrading Treatment or Punishment (CPT) organised an ad hoc visit to Croatia in August 2020.

[...]

Push-back practices reported by the media

Video evidence of pushbacks from Croatia to Bosnia-Herzegovina were published in June 2021 by a coalition of outlets. Lighthouse Reports further recorded a high-resolution footage of a pushback at the

border with Bosnia Herzegovina. Forensic examination of the video demonstrated that the masked men had equipment and uniforms consistent with the Croatian police's riot control branch, called the Intervention Police. Three of the four police officers were using a so-called Tonfa, i.e. a baton that is only issued to the Intervention Police. The research team contacted six police officers who wished to remain anonymous and confirmed that "there is no official order which was officially issued by the Ministry of the Interior. However, internally there is an order that migrants found in Croatia must be returned across the green border. Therefore, the police are not guilty of anything as it is their duty to carry out orders."

Following these events, the 14th session of the Parliamentary Committee for Human Rights and the Rights of National Minorities was held on 13 October 2021 and the state attorney's office ordered investigations against police officers.

After the release of the recording in question, the Ombudsperson started her own inquiry into the Ministry of Interior's actions, calling on the Ministry of the Interior and the State Attorney's Office to duly inform her on the actions taken as well as their outcomes in line with her mandate as the deputy of the Croatian Parliament for the protection and the promotion of human rights and fundamental freedoms.

At EU level, the Group of the Progressive Alliance of Socialists & Democrats in the European Parliament asked the President of the European Commission Ursula von der Leyen to initiate infringement procedure against Croatia (as well as against Poland and Greece) for violating the right to international protection and the principle of non-refoulement at the EU's external borders. MEPs stress the need to take all necessary measures to stop the inhumane policy of illegal expulsions ».

Que la systématique de ces politiques étatiques a également entraîné des réactions à l'échelle européenne, avec le Conseil de l'Europe (La commission pour la prévention de la torture du Conseil de l'Europe a rendu un rapport accablant en date du vendredi 3 décembre 2021), ainsi qu'à l'échelle internationale, avec les Nations-Unies [sic], comme le rapporte le rapport AIDA précité (p. 26) :

« This situation at Croatia's borders has further drawn attention from UN bodies as well as the Council of Europe.

In April 2021, the United Nations in Bosnia and Herzegovina called for urgent action to end violent pushbacks and collective expulsions of migrants, asylum-seekers and refugees, including minors, along the Croatian border with BiH. UNHCR's Assistant High Commissioner for Protection, Gillian Triggs, visited Croatia in July 2021. After her stay in Bosnia and Herzegovina and Croatia, she commented on the violent actions of some members of the Croatian border police, but also welcomed the government's decision to address the growing number of reports by establishing an independent body to monitor the situation.

In August 2020, the Council of Europe Committee for the Prevention of Torture (CPT) completed a five day rapid reaction visit to Croatia to examine the treatment of persons attempting to enter the country and apprehended by the police. The delegation visited several temporary reception centres and informal migrant settlements in north-west Bosnia and Herzegovina, where it interviewed and medically examined many migrants who claimed they were apprehended by Croatian law enforcement officials within the territory of Croatia and forcibly returned to Bosnia and Herzegovina. In Croatia, beside the Reception Centre for Foreigners in Ježevo, the delegation visited the Cetingrad Border Police Station, the Donji Lapac Border Police Station, the Korenica Border Police Station, the Intervention Police Unit of the Karlovac Police Administration (Mali Erjavec).

The preliminary observations of the delegation were presented to the Croatian authorities at the end of the visit. According to the Croatian Ombudsperson, the report on the CPT visit was adopted in November 2020 and the CoE Commissioner for Human Rights urged to Croatia to publish it, as it is common practice for CPT reports to be made public, with very few exceptions. In October 2021, representatives of the CPT met with officials of the Ministry of Interior led by the Minister and the State Secretary for European and International Affairs inter alia to discuss why Croatia refused to publish the report. According to the procedure of the Council of Europe, the country to which the report refers must express its consent to its publication, which usually takes place within three months of its adoption. The report on the visit to Croatia carried out by CPT from 10 to 14 August 2020 was finally published in December 2021.

According to the report there were cooperation difficulties i.e. the list of establishments provided to the CPT's delegation concerning the places where foreign nationals may be deprived of their liberty was incomplete, the police officers met in the police establishments visited by the CPT's delegation were poorly informed about the mandate of the Committee, especially as regards the CPT's right of access to all documentation containing information relevant to its mandate. The CPT's delegation visited three temporary reception centres operated by the International Organization for Migration (IOM) and a variety of informal settlements in the territory of the Una Sana Canton of BiH where it interviewed numerous persons who stated that they had been subject to removal operations from Croatia and received numerous allegations of physical ill-treatment of foreign nationals by Croatian law

enforcement officials

consisting of slaps, kicks, blows with truncheons and other hard objects to various parts of their bodies. The alleged ill-treatment had been purportedly inflicted either at the time of their “interception” and de facto detention inside Croatian territory (i.e. ranging from several to fifty kilometres or more from the border) and/or at the moment of their “diversion” (i.e. push-back) across the border with BiH, which often included being held against their will and being transported in a police van to the border. The allegations mainly concerned members of the border police or intervention police officers from the respective county police administration and, to a lesser extent, members of the special police. In a significant number of cases, persons interviewed displayed injuries on their bodies which were assessed by the delegation’s two forensic medical doctors as compatible with their allegations of having been ill-treated

by Croatian law enforcement officials[.]

A number of persons met by the CPT’s delegation complained that, in addition to physical abuse, they had been subjected to other forms of severe ill-treatment by police officers when apprehended and pushed back. Such treatment consisted of police officers firing bullets close to their bodies while they lay on the ground, being thrown in river with their hands still zip-locked, being forced to march through the forest and being pushed back without shoes and wearing only their underwear and, in some cases, even fully naked.

The CPT also stated that the manner and conditions of transportation of migrants from the place of apprehension to the border with BiH are also a source of concern as they may in some cases amount to ill-treatment. The delegation received numerous allegations of migrants being transported with their hands cuffed in zip-locks in front in cramped conditions with several of them forced to stand due to the lack of space. Further, the standard deportation vans were not equipped with security belts or hand grips. Numerous allegations were received of reckless driving by police officers causing injuries to migrants, as well as episodes of nausea and vomiting.

The delegation also received a number of allegations that the Croatian police had denied requests from persons seeking asylum and that they had not provided emergency medical assistance to vulnerable individuals such as families with children and women. [...]

In August 2020, Amnesty International prepared its submission for the Universal Periodic Review (UPR) of Croatia in November 2020. It evaluated the implementation of recommendations made to Croatia in its previous UPR, including in relation to serious concerns about pushbacks and collective expulsions of refugees and migrants attempting to enter the country and in particular the allegations of violence perpetrated by the Croatian police. Croatia’s human rights record were reviewed by the UN Human Rights Council’s Universal Periodic Review (UPR) Working Group in November 2020.

As reported by Initiative Welcome, in November 2020 during the sessions on the third cycle of the Universal Periodic Review (UPR), several UN member states made recommendations to Croatia regarding investigations into the use of excessive force against refugees and migrants. They recommended inter alia to stop illegal deportations, to improve border management in line with international human rights standards, and to combat discrimination against refugees and other migrants.

[...]

In January 2021, the Council of Europe Commissioner for Human Rights published written observations to the European Court of Human Rights concerning the cases of three Syrian applicants summarily returned from Croatia to Bosnia and Herzegovina, stressing that all the information available to the Commissioner points to the existence of an established practice of collective returns of migrants from Croatia to Bosnia and Herzegovina, which are carried out outside of any formal procedure and without identifying the persons concerned or assessing their individual situation. The Commissioner also pointed to the widespread ill-treatment of migrants by Croatian law enforcement officers in the context of collective returns, and a lack of prompt, effective and independent investigations of such treatment ».

Dat ook het AIDA verslag update 2023 melding maakt van blijvende problemen :

<https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2023/06/AIDA-HR-2022-Update.pdf>

Dat aldus PUSHBACKS wel degelijk bleven voortduren.

Pushback practices reported by national and European NGOs and other actors

Pushback practices persisted throughout 2022, as reported by many organisations such as the Danish Refugee Council (DRC), PRAB initiative, the Border Violence Monitoring Network (BVMN), Save the Children, Are You Serious? (AYS), the Centre for Peace Studies (CPS) and Welcome! Initiative’.

According to the Danish Refugee Council (DRC), 3,461 persons were pushed back from Croatia to Bosnia and Herzegovina (BiH) in 2022,⁴⁸ compared to 9,114 in 2021.⁴⁹ UNHCR data further indicates that 289 persons were pushed back from Croatia to Serbia in 2022,⁵⁰ compared to 928 in 2021.⁵¹ In 2022, Save the Children and the Centre for Interdisciplinary Studies at the University of Sarajevo published a report analysing⁵² the level and types of violence that children experience while attempting to reach Western Europe via the Balkans route. Based on the interviews realised with migrant children,

most of the interviewees reported having tried to cross the border from Bosnia and Herzegovina to Croatia more than three times, with the largest number of attempts recorded being nine. The Ombudsperson for Children reported that at least 120 children were pushed back in 2022 according to data provided by the Border Violence Monitoring Network's. The actual number is likely higher, as it is not possible to determine the exact number of children present within the large groups that were subjected to pushbacks despite expressing their intention to apply for international protection. Civil society Protection Rights At Borders (PRAB) initiative,⁵⁷ which focuses on human rights violations at the EU's external and internal borders and in particular on the illegal practice of pushbacks, also reported on pushbacks from Croatia specifying that victims of the pushback cases reported being denied access to the asylum procedure in 2022.

During the year 2022, reports of injured and dead migrants were also reported.

In April 2022, following an alert from the Slovenian police, police officers found several foreign nationals on inaccessible terrain along the banks of the river Kupa. One of them was unconscious suffered from hypothermia, and died despite attempts at resuscitation made by police officers. The next day, another dead body was found in the river.⁶⁰ Also in April, after a call from an unknown person who asked for help as one person from their group had drowned, the police found two bodies in the river Mrežnica, during the search for a drowned person.⁶¹ In December, the body of a foreign citizen was found in the Sava river.⁶² In its annual report, the Independent Monitoring Mechanism recommended the introduction of mortality monitoring for irregular migrants.

Dat deze praktijken mensenlevens kosten!

Dat ook de problemen van toegang tot de procedure in combinatie met tolk en rechtsbijstand blijven voortduren.

Dat ook in 2022 de problemen bleven voortduren.

Dat er zelfs sprake is van pushbacks na Dublintransfers !

AIDA update 2023 :

On 13 April 2022, the Dutch Administrative Jurisdiction Division of the Council of State ruled that the IND is obliged to do further research on the situation of applicants for international protection being transferred to Croatia under the Dublin III Regulation. This is due to reports of frequent pushbacks (including of applicants who are transferred to Croatia from another EU member state), which may result in a violation of the principle of non-refoulement. On 30 May 2022, the Minister for Migration announced that until this research is concluded, no Dublin transfers to Croatia will be carried out.¹⁷⁶ In 2022, German Administrative Court of Stuttgart upheld an appeal against a Dublin transfer to Croatia due to systemic deficiencies in the asylum procedure, characterised by the fact that applicants who have withdrawn their application before an assessment on substance are treated as subsequent applicants upon their return, which entails a risk of refoulement. The Court also suggested there may be systemic deficiencies because of the frequent indications both of violent pushbacks and chain deportation of Dublin returnees.¹⁷⁷

The Belgium Council of Alien Law Litigation in its two decisions in 2022 - 278 106178 and 278 108179 suspended Dublin transfers to Croatia due to structural deficiencies identified for what concerned the asylum procedure and reception conditions, namely, absence of legal aid for part of the procedure and absence of a screening process for torture victims.

In Switzerland, in the course of 2022, the Federal Administrative Court rejected several appeals against Dublin transfers to Croatia.¹⁸⁰ The Court considered that reception conditions, although not perfect, were acceptable and that in case they were not applicants could revert to NGOs and courts for help. Cases of mistreatment by border guards were considered as individual isolated acts rather than proof of patterns of violation of international law by Croatia or of a general will to mistreat migrants; medical infrastructure was considered similar to that of Switzerland and any deficiencies could be mitigated thanks to support from NGOs and by the fact that Swiss authorities would inform Croatia of medical needs of the applicants.

Overwegende dat er geen melding is van enige verbetering op dat vlak.

Dat de situatie van Dublin-terugkeerders dan ook allesbehalve benijdenswaardig is.

AIDA update 2023 :

2.7. The situation of Dublin returnees

Applicants who are returned from other Member States in principle do not face any obstacles in accessing the procedure for granting international protection in Croatia. However, those who had left Croatia before the end of procedure and therefore had their case suspended, have to re-apply for international procedure (if they wish) once they return to the country, and thereby re-enter their initial procedure, in line with Article 18(2) of the Dublin III Regulation. On the other hand, persons whose application was explicitly withdrawn or rejected before leaving Croatia are considered subsequent applicants upon return, contrary to the requirements of the Regulation.¹⁹¹

According to the report prepared by the Swiss Refugee Council, Dublin returnees are transferred to Zagreb airport. No NGO is available at the airport, even though for very serious cases, a psychologist

may be made available. Normally, an official from the Ministry of the Interior is assigned to collect arriving people at the airport. Asylum seekers are placed in a Reception centre for applicants for international protection. There is no different treatment or procedure for persons with special vulnerabilities. In reception centres, Dublin returnees are in general subjected to initial health examination and screening, during which basic screening of mental health difficulties are assessed. This is conducted through MdM.

According to their information, the outcome of this assessment may be shared with the Ministry of Interior, if the patient agrees with it. This is the case especially if special needs regarding the accommodation become apparent.¹⁹²

As for the transfers to Croatia, national courts developed different practices in the evaluation of the conditions that returnees would face in the country (see more above under: Suspension of transfer). Dat het dan ook duidelijk is dat de verschillende geciteerde rapporten melding maken op zekere wijze dat er :

- Terugdrijvingen aan de grens gebeuren
- Gewelddaden door de politie gepleegd worden
- Afwezigheid van onderzoek naar en opvolging van deze feiten door de Kroatische autoriteiten.
- Structurele tekortkomingen van de asielprocedure en de voorwaarden van ontvangst.
- Gebrek aan tolken, gebrek aan professionalisme van de tolken
- Afwezigheid van juridische bijstand voor een aantal stadia in de procedure, met name voor wat betreft de beroepen bij het Hoge Administratieve rechtscollege.
- Geen screening van zwakke personen, noch het nemen van specifieke beschermingsmaatregelen.
- Gebrek aan steun in geval van toegang tot medische zorg, van psychische zorg, huisvesting, tewerkstelling, school en educatie (gebrek ook aan taallessen
- Latent racisme.

Dat het dan ook duidelijk moge zijn, bevestigd door internationale verslagen, dat het loutere feit dat de vingerafdrukken van verzoeker opgenomen zijn in de databank geenszins als enig bewijs van het indienen van een verzoek tot internationale bescherming in Kroatië kan beschouwd worden, en al helemaal niet van het feit dat er een gedegen onderzoek naar dit verzoek zal gevoerd worden.

Dat het gebrek aan zorgvuldig onderzoek van de algemene situatie in Kroatië, dan ook aanleiding gaf aan een manifeste appreciatiefout.

Dat dit in casu des te ernstiger is nu verzoeker melding maakte van verschillende problemen die hij meemaakte in Kroatië.

Dat zij slachtoffer werd van bedreigingen, dat zij gedwongen werd documenten, die zij niet begreep, te ondertekenen zonder bijstand van een tolk.

Dat er dan ook aanleiding is de bestreden beslissing te vernietigen en in afwachting te schorsen, in voorkomend geval bij UDN.

3. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling (waaronder de gezondheidstoestand) wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt.

Artikel 3 van het EVRM luidt bovendien als volgt: "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."

Artikel 3.2, tweede lid van de Dublin-III-Verordening bepaalt het volgende: "Indien het niet mogelijk is een verzoekster over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoeksters in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen".

Een uitwijzing naar een bevoegde lidstaat onder de Dublin-III-Verordening en de verantwoordelijkheid van deze lidstaat wordt bijgevolg verhinderd indien ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoeksters om internationale bescherming in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM.

De verzoekende partij wijst erop dat zij bij een overdracht aan Kroatië vernederende of onterende behandelingen moet vrezen om redenen die haar individueel geval betreffen, dan wel dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat verzoekster, als asielzoeker en Dublinterugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk (cf. EHRM 28 februari 2008,

Saadi/Italië, § 132).

Overwegende dat vastgesteld moet worden dat verwerende partij niet het minste onderzoek doet naar de realiteit van de asielprocedure en opvangvoorzieningen in Kroatië. In de bestreden beslissing wordt enkel melding gemaakt van het feit dat het Europees Hof van Justitie wel degelijk vereist dat een individueel onderzoek gebeurt – pagine 3 van de bestreden beslissing.

Dat de bestreden beslissing texto stelt “Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon.”

Dat de verwerende partij onterecht zich beperkt tot de vaststelling dat Kroatië partij is bij het Verdrag van Genève en dan ook vermoed kan worden dat het zich zal houden aan het EVRM en de daarmee samenhangende internationale verplichtingen en dat eveneens de Kwalificatie-, procedure- en opvangrichtlijnen omgezet werden in 2015.

Dat dit geen onderzoek is naar de algemene situatie.

Dat deze situatie nochtans wel degelijk dermate is dat schendingen van artikel 3 te vrezen zijn.

Dat ECRE spreekt van een ronduit dramatische situatie in augustus 2021.

Dat de motivering volgens dewelke verzoekster “geen elementen aanbrengt die leiden tot het besluit dat in haar geval er sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel risico op aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang in de gezondheidstoestand van de betrokkene.

Dat vooreerst uit de verslagen blijkt – cfr ook hoger en verder – dat er zo goed als geen normale medische verzorging voorhanden is in Kroatië voor asielzoekers.

Dat een schending van artikel 3 EVRM niet dermate verregaand is dat een “onomkeerbare” achteruitgang aangetoond dient te worden. Dat dit een manifeste appreciatiefout is van verwerende partij.

Dat haar situatie bevestigd wordt door de internationale verslagen.

Dat het gebrek aan algemeen onderzoek van de situatie ter plaatse dan ook ontegenzeggelijk aangetoond is, dat de gevolgen daarvan dramatisch riskeren te zijn voor verzoekster.

Dat deze vaststelling alleen al volstaat om over te gaan tot vernietiging van de bestreden beslissing en in afwachting tot schorsing bij UDN.

De verklaringen van verzoeker worden verder onvoldoende naar ernst ingeschat door de gemachtigde, temeer omdat de toegang tot de asielprocedure en de opvang actueel effectief niet voldoende gegarandeerd is.

De verzoekende partij is hiervan echter volledig afhankelijk, terwijl geen concreet onderzoek werd uitgevoerd of de vereiste garanties aanwezig zijn in het geval van de verzoekende partij.

Dat integendeel verwerende partij bij herhaling dient toe te geven dat de situatie in bepaalde omstandigheden niet in orde is, reden waarom controle-organen zouden opgericht worden, de situatie zouden opvolgen...

Dat gelet op de algemene informatie mbt de opvangomstandigheden in Kroatië onterecht gesteld werd dat verzoekende partij op de autoriteiten aldaar beroep zou kunnen doen voor het bekomen van bescherming, dat het immers precies die autoriteiten zijn die aan de basis liggen van de problemen.

Dat AMNESTY vaststelde dat voor wat betreft uit Afrika afkomstige asielzoekers de situatie duidelijk gewild en georchestreerd werd door de autoriteiten!

Dat de appreciatie als zou verzoekster op bescherming dan deze autoriteiten kunnen rekenen dan ook een manifeste appreciatiefout uitmaakt, minstens het resultaat is van onzorgvuldige feitenvinding en gebrek aan onderzoek.

30

Overwegende dat het AIDA verslag de verklaringen van verzoeker bevestigt.

Dat het dan ook onterecht is dat de verwerende partij meent dat verzoeker geen argumenten zou ingeroepen hebben die aantonen dat hij bij terugkeer naar Kroatië in een problematische situatie zou terechtkomen.

Dat de verwerende partij in dat verband een manifeste appreciatiefout maakt.

Dat de verklaringen van verzoeker, zelfs indien zij niet gestaafd zouden worden door stukken en zelfs indien zij niet diep- of verregaand zouden zijn (waarbij rekening moet gehouden worden met de wijze waarop verzoeker gehoord werd), voldoende geïndividualiseerd zijn, nu ingevolge de internationale verslagen blijkt dat zij wel degelijk concreet en mogelijk zijn.

Dat het in dat verband niet opgaat dat verwerende partij stelt dat verzoeker onvoldoende duidelijk zou geweest zijn wat betreft bv. de omstandigheden waarin hij geslagen werd, daar waar het verwerende partij is die het onderhoud in dat verband kort houdt.

Dat dit geen ernstige feitenvinding is.

Dat de bewoordingen van de beoordeling van verwerende partij een impliciete erkenning zijn van het feit dat de situatie van verzoeker – die individueel onderzocht diende te worden – niet op grondige en individuele wijze onderzocht.

Verzoeker wil in dit verband ook nog verwijzen naar de elementen vervat in het verslag van het Europees Comité ter voorkoming van foltering of van onmenselijke straffen of behandelingen (CPT) van 3 december 2021, vermeld in het AIDA verslag van 2021, evenals naar een arrest van de Raad van State van Nederland van 13 april 2022 en een arrest van het administratief rechtscollege van Braunschweig (Duitsland) van 25 april 2022, stellende dat het risico op teruggrijping eveneens bestaat voor de “dubliners”, gelet op de afwezigheid van effectieve en individuele garanties vanwege de Kroatische autoriteiten naar aanleiding van zijn overdracht.

Dat tenslotte verzoeker eveneens wil vermijden naar een recent arrest van de RVV, namelijk nr. 280 106 van 14 november 2022 dat in een gelijkaardige situatie een transfert naar Kroatië schorste bij UDN.

Dat de bestreden beslissing dan ook overduidelijk de aangevoerde bepalingen schendt, wat nietigverklaring, en in afwachting schorsing (bij UDN) rechtvaardigt.”

In een derde middel voert verzoekster de schending aan van artikel 51/5, §4 en 71/3, §3 van de vreemdelingenwet. Verzoekster stelt hierbij het volgende:

“1. Een bevel om het grondgebied te verlaten omvat een ‘beslissing tot verwijdering’ in de zin van artikel 1, § 1, 6° van de Vreemdelingenwet, zijnde “de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt”. Deze laatste bepaling vormt een omzetting van artikelen 3 en 6, lid 1 van de Terugkeerrichtlijn (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.) (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53-1825/001, 6-7, 33-34).

De bestreden beslissing legt aan verzoekster een bevel op om het grondgebied te verlaten: “Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven” (stuk 1, pagina 5).

Hieruit blijkt dat verzoeker derhalve niet enkel verplicht wordt om het grondgebied van België te verlaten, maar tevens het grondgebied van de lidstaten die het Schengenacquis ten volle toepassen. Artikel 51/5, §4, eerste lid Vreemdelingenwet stelt echter als volgt: “Wanneer de verzoekster om internationale bescherming aan de verantwoordelijke lidstaat overgedragen dient te worden, weigert de minister of zijn gemachtigde hem de binnenkomst of het verblijf in het Rijk en gelast hem zich vóór een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze staat aan te melden” (eigen accentuering).

De gemachtigde handelt vervolgens overeenkomstig artikel 71/3, § 3 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (het “Vreemdelingenbesluit”). Artikel 71/3, § 3 van het Vreemdelingenbesluit luidt als volgt: “Wanneer de asielzoeker overgedragen moet worden aan de verantwoordelijke Staat en hem het verblijf in het Rijk geweigerd werd, ontvangt hij een bevel om het grondgebied te verlaten en wordt hij in het bezit gesteld van een doorlaatbewijs overeenkomstig het model van bijlage 10bis of bijlage 10ter. De beslissing tot weigering van verblijf wordt ter kennis gebracht door middel van een document overeenkomstig bijlage 26quater.” (eigen accentuering).

Beide bepalingen bieden derhalve enkel de (mogelijke) grondslag om de binnenkomst of het verblijf te weigeren en een bevel om het grondgebied te verlaten op te leggen voor het Rijk. Deze bepalingen bieden bijgevolg enkel de grondslag tot het opleggen van een beslissing (tot weigering van de binnenkomst of het verblijf en een bevel om het grondgebied te verlaten) voor het Belgische grondgebied.

Verzoekster wordt in de bestreden beslissing echter verplicht om niet alleen het grondgebied van België te verlaten, maar tevens het grondgebied van de lidstaten die het Schengenacquis ten volle toepassen en dit binnen een bijzonder korte termijn.

De situatie waarbij een werking van een dergelijk besluit niet beperkt is tot België en een draagwijdte heeft die geldt voor alle lidstaten die het Schengenacquis toepassen “tenzij zij beschikt over documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven”, zoals in de bestreden beslissing, vindt geen wettelijke grondslag in artikel 51/5, §4, eerste lid Vreemdelingenwet of artikel 71/3, § 3 Vreemdelingenbesluit, noch in het Unierecht.

Een nietigverklaring wegens schending van artikel 51/5, §4, eerste lid Vreemdelingenwet en artikel 71/3, § 3 Vreemdelingenbesluit dringt zich derhalve op.”

In een vierde middel voert verzoekster de schending aan van artikel 1 van de 343/2003/EG van de Raad tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Uitvoeringverordening 343/2003/EG) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Verzoekster formuleert haar grief als volgt:

“1. Door de verwerende partij werd een verzoek gericht aan de Kroatische autoriteiten om op te treden

als verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming van verzoekster.

Het verzoek tot overname van de verwerende partij dient te beantwoorden aan de voorwaarden van de Dublin Uitvoeringsverordening, oftewel de verordening van 2 september 2003 houdende uitvoeringsbepalingen van Verordening (EG) nr. 343/2003 van de Raad tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend. De verwerende partij dient daarbij gebruik te maken van een standaardformulier (artikel 1). Het formulier bevat verplichte rubrieken die volledig moeten worden ingevuld. De overige gedeelten worden ingevuld voor zover de informatie beschikbaar is. Aanvullende inlichtingen kunnen worden verstrekt in de daarvoor op het formulier gereserveerde ruimte.

Het verzoek moet bovendien volgende elementen omvatten: kopie van alle bewijsmiddelen en indirecte bewijzen op grond waarvan kan worden aangenomen dat de aangezochte lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek, in voorkomend geval vergezeld van verklaringen over de omstandigheden waarin deze zijn verkregen en over de bewijskracht die de verzoekende lidstaat eraan toekent aan de hand van de in artikel 18, lid 3, van Verordening (EG) nr. 343/2003 bedoelde lijsten van bewijsmiddelen en indirecte bewijzen, die in bijlage II bij de onderhavige verordening zijn opgenomen en b) in voorkomend geval, de kopie van de verklaringen die schriftelijk door de asielzoeker zijn verstrekt of in een proces-verbaal zijn opgenomen.

De bestreden beslissing geeft evenwel niet weer of de gemachtigde heeft gebruik gemaakt van dit standaardformulier, dan wel of de verplichte informatie en documenten werden overgemaakt aan de Kroatische autoriteiten met dit verzoek.

Door dit niet uitdrukkelijk weer te geven in de bestreden beslissing of het verzoek aan de Kroatische autoriteiten beantwoordt aan de vereisten van de Dublin Uitvoeringsverordening, gaat de verwerende partij voorbij aan het feit dat zij gehouden is tot een uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en dit overeenkomstig de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en overeenkomstig artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet. Gelet op deze vaststelling, dient een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen te worden vastgesteld samengelezen met artikel 1 van de Dublin Uitvoeringsverordening.”

Als bijlagen bij haar verzoekschrift voegt verzoekster een medisch verslag van de Kliniek Sint-Jan en documenten betreffende haar zus G. N. die op 13 september 2023 in België als vluchteling werd erkend (Verzoekschrift, bijlagen 3 en 4).

2.3.2. Het tweede middel is niet ontvankelijk in de mate dat verzoekster daarin de schending aanvoert van de artikelen 1, 2 en 33 van het Vluchtelingenverdrag en van artikel 21 van de richtlijn 2011/95/EU aangezien zij niet uiteenzet op welke wijze deze (verdrags-)bepalingen, die geen uitstaans hebben met de bestreden beslissing, zouden worden geschonden. De vier door verzoekster aangevoerde middelen worden hieronder voor het overige omwille van hun inhoudelijke verwevenheid gezamenlijk behandeld.

2.3.3. Een schending van het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij haar beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Het redelijkheidsbeginsel kan derhalve slechts geschonden zijn indien de administratieve overheid een beslissing neemt die dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot deze besluitvorming zou komen (RvS 14 september 2017, nr. 239.067)

2.3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. De beslissing van het bestuur dient derhalve te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 8 februari 2021, nr. 249.746).

2.3.5. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62, §2 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat

de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}) kent, nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in haar middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.3.6. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224 475).

2.3.7. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidstoezicht van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verwerende partij in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

2.3.8. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk het door verzoeker geschonden geachte artikel 51/5 van de vreemdelingenwet en artikel 18.1, c) van de Verordening 604/2013/EU als zijn juridische grondslagen.

Artikel 51/5 van de vreemdelingenwet, dat de omzetting vormt van Verordening 604/2013/EU bepaalt het volgende:

“§ 1. Zodra de vreemdeling aan de grens of in het Rijk een eerste of een volgend verzoek om internationale bescherming bij één van de door de Koning ter uitvoering van artikel 50, § 3, tweede lid, aangewezen overheden heeft ingediend, gaat de minister of zijn gemachtigde, met toepassing van de Europese regelgeving die België bindt, over tot het vaststellen van de staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek.

(...)

§ 4. Wanneer de verzoeker om internationale bescherming aan de verantwoordelijke lidstaat overgedragen dient te worden, weigert de minister of zijn gemachtigde hem de binnenkomst of het verblijf in het Rijk en gelast hem zich vóór een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze staat aan te melden.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig acht, kan hij de vreemdeling zonder verwijl naar de grens doen terugleiden.

(...)”

Artikel 18.1, c) van de Verordening 604/2013/EU luidt op zijn beurt als volgt:

“(...

Verplichtingen van de verantwoordelijke lidstaat

1. De verantwoordelijke lidstaat is verplicht:

(...)

c) een onderdaan van een derde land of een staatloze die zijn verzoek tijdens de behandeling heeft ingetrokken en die in een andere lidstaat een verzoek heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen;

(...)”

2.3.9. Verzoekster betwist nergens in haar middel dat uit het onderzoek in de Eurodac-databank van 5 september 2023 was gebleken dat haar vingerafdrukken op 24 oktober 2022 in Kroatië twee maal werden geregistreerd in Gvozd, éénmaal in het kader van een illegale grensoverschrijding (categorie 2) en éénmaal in het kader van een verzoek om internationale bescherming (categorie 1). Een afschrift van het *Eurodac Search Result* werd aan het administratief dossier toegevoegd. Verzoekster kan dus niet dienstig betwisten dat de Kroatische autoriteiten in toepassing van voormelde bepalingen in beginsel verplicht waren haar terug te nemen. Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat de Kroatische autoriteiten zich op 28 september 2023 uitdrukkelijk akkoord verklaarden met de terugname van verzoekster op grond

van artikel 18.1, c) van de Verordening 604/2013/EU. Dit akkoord ging dan ook nog eens gepaard met individuele garanties dat verzoekster toegang zal krijgen tot de asielprocedure.

2.3.10. In haar eerste middel acht verzoekster het hierboven geciteerde artikel 51/5, §4, eerste lid van de vreemdelingenwet geschonden omdat de beslissing geen datum bevat vóór dewelke zij zich *“bij de bevoegde overheden”* van de verantwoordelijke lidstaat, *in casu* Kroatië, dient aan te melden. Verzoekster verlangt in wezen dat aan de bevelscomponent van de bestreden beslissing een ‘termijn voor vrijwillig vertrek’ zou worden gekoppeld en dat hieromtrent in de beslissing zou worden gemotiveerd, zoals dit het geval is in het kader van een ‘terugkeerbesluit’.

De Raad merkt op dat een ‘overdrachtsbesluit’ in de zin van Verordening 604/2013/EU dient te worden onderscheiden van een ‘terugkeerbesluit’ in de zin van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: richtlijn 2008/115/EG). Verzoekster is thans het voorwerp van een ‘overdrachtsbesluit’ en valt dus niet onder het toepassingsgebied van de richtlijn 2008/115/EG (cf. RvV verenigde kamers 8 maart 2018, nr. 200 933; RvV verenigde kamers 9 maart 2018, nrs. 200 976 en 200 977). De vermelding van de term ‘bevel om het grondgebied te verlaten’ in de bestreden beslissing wekt de indruk dat het hier om een ‘terugkeerbesluit’ zou gaan, maar dat is niet het geval. De door verzoekster in haar tweede middel aangevoerde schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet is bijgevolg niet dienstig, net zo min als het betoog in haar derde middel over de territoriale werking van een ‘bevel om het grondgebied te verlaten’ omdat deze kritieken geen betrekking hebben op een overdrachtsbesluit in de zin van Verordening 604/2013/EU.

Luidens artikel 26.2 van Verordening 604/2013/EU wordt in het overdrachtsbesluit vermeld binnen welke termijn de overdracht zal plaatsvinden. Te dezen achtte de gemachtigde van de staatssecretaris het evenwel noodzakelijk verzoekster in toepassing van artikel 51/5, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet *“zonder verwijl”* naar de grens te doen terugleiden. Verzoekster bevindt zich dus niet in de situatie waarbij zij *“zich op eigen gelegenheid naar de verantwoordelijke lidstaat”* kan begeven, waardoor het geenszins vereist is een datum te vermelden wanneer zij zich in de verantwoordelijke lidstaat dient aan te bieden. Zoals de verwerende partij terecht benadrukt in haar nota met opmerkingen houdt dit geen schending in van artikel 51/5, §4 van de vreemdelingenwet. Het gegeven dat verzoekster het oneens is met een gedwongen uitvoering van de overdracht, betekent niet dat deze *ipso facto* onwettig zou zijn. Nergens in de regelgeving is trouwens voorzien dat omtrent de datum uit artikel 51/5, §4, eerste lid zou moeten worden gemotiveerd of dat het overdrachtsbesluit kaduuk zou zijn als geen datum werd opgenomen. Verzoekster maakt ook niet aannemelijk dat zij zich vrijwillig naar Kroatië zou begeven met het oog op de behandeling van het door haar ingediende verzoek om internationale bescherming.

De enige dwingende termijnen die zijn opgenomen in Verordening 604/2013/EU betreffen enerzijds de termijnen waarbinnen de overdracht effectief dient plaats te vinden en de termijnen voor de verlenging van de overdrachtstermijn in het geval van onderduiken en anderzijds de termijnen van bewaring in het kader van de overdrachtsprocedures. In zoverre verzoekster in dit middelonderdeel kritiek uit op het vastgestelde *“significant risico op onderduiken”* dat in de beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats aan bod komt, omdat de gemachtigde van de staatssecretaris van oordeel was dat verzoekster de overdracht zou verhinderen, dient te worden aangestipt dat de Raad de rechtsmacht ontbeert om zich over de vrijheidsberoving uit te spreken.

Verzoekster kan niet worden gevolgd dat de afwezigheid van een datum zoals bedoeld in artikel 51/5, §4, eerste lid van de vreemdelingenwet een onzorgvuldigheid of een motiveringsgebrek zou uitmaken. Bijgevolg is de daarbij horende uiteenzetting van verzoekster over de functie van het administratief dossier en het vereiste initiatief van de bestuurde om inzage te vragen op grond van de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur en het gebrek aan wapengelijkheid irrelevant. Het betoog van verzoekster over het samenvallen van de termijn uit artikel 6, §5, van de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur en de beroepstermijnen uit artikel 39/57 van de vreemdelingenwet komt in wezen neer op wetskritiek die geen uitstaans heeft met de wettigheid van de bestreden beslissing. Bovendien ontbeert verzoekster belang bij haar kritiek betreffende de mogelijkheid tot inzage in het administratief dossier aangezien de aanwezige raadvrouw voorafgaand aan de terechtzitting inzage heeft gekregen in het administratief dossier.

2.3.11. Verzoekster voert ook aan dat het hoorrecht werd geschonden. Nochtans blijkt uit het administratief dossier dat van verzoekster op 11 september 2023 het zogeheten Dublin-interview werd afgenomen, hetgeen zij niet betwist. Ter gelegenheid van dit Dublin-interview werd uitdrukkelijk gepeild

naar de specifieke redenen zij haar verzoek om internationale bescherming in België wenste in te dienen en naar bezwaren tegen een overdracht naar Kroatië.

Verzoekster stelt thans dat zij wél medisch wordt opgevolgd en daardoor in Kroatië in een mensonterende situatie dreigt terecht te komen omdat zij aldaar verstoken zou blijven van gezondheidszorg. Tevens wijst verzoekster op haar familiale situatie, met name de afhankelijkheid van haar neef en het gegeven dat haar zus ondertussen in België als vluchteling werd erkend.

In zoverre verzoekster meent dat zij naar aanleiding van het nemen van de bestreden beslissing opnieuw zou moeten worden gehoord om haar actuele situatie na te gaan, dient te worden opgemerkt dat niet elke schending van het recht om gehoord te worden automatisch aanleiding geeft tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing die erop volgt. Dit gebeurt slechts indien het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben omdat de betrokkene elementen ter rechtvaardiging van zijn standpunt had kunnen aanvoeren (cf. HvJ 10 september 2013, M.G. en KR., nr. C-383/13 en aldaar aangehaalde rechtspraak). Het komt dus aan verzoekster toe om, naast de vaststelling dat zij niet (opnieuw) werd gehoord, de concrete elementen toe te lichten, die niet eerder aan bod konden komen en die bovendien een ander licht werpen op de bestreden beslissing.

2.3.12. Tijdens het Dublin-interview verklaarde verzoekster betreffende haar gezondheidsstoestand dat zij pijn had aan haar nek en haar knie, maar dat zij op dat ogenblik nog geen arts had gezien (AD, Dublin-interview, 11 september 2023, punt 38). Met betrekking tot haar (huidige) medische situatie legt verzoekster als bijlage bij haar verzoekschrift een medisch verslag neer van dr. B. R. van de Kliniek Sint-Jan te Brussel (Verzoekschrift, bijlage 3). Verzoekster maakte dus tijdens het Dublin-interview gewag van pijn aan de nek en de knie, terwijl het medisch verslag betrekking heeft op buikklachten. Daargelaten de vraag of dit verslag betrekking heeft op verzoekster, aangezien nergens persoonsgegevens worden weergegeven, en daargelaten de vraag of dit verslag dateert van na het Dublin-interview van 11 september 2023 omdat bovendien geen datum wordt vermeld, kan uit dit verslag geenszins worden opgemaakt dat verzoekster bij een overdracht aan Kroatië in een mensonterende situatie zal terechtkomen, zoals zij in haar middel betoogt. De Raad stelt immers vast dat de patiënte werd onderzocht maar naar aanleiding van de diagnose (*“douleurs épigastriques et Hcg négatif aux urgences – biologie normale – pas d’infection urinaire – échographie abdominale ne montre pas de lithiases vésiculaires, pas de dilatations des cavités pyélocalicielles rénales”*), waarbij dus geen duidelijke oorzaak van de buikpijn werd vastgesteld, en de louter symptomatische medicamenteuze behandeling met Gaviscon, Buscopan en Paracetamol (gedurende 3 dagen) onmiddellijk werd ontslagen zonder vervolgspraak. Uit dit medisch verslag blijkt niet dat er een medische opvolging plaatsvindt zoals verzoekster nochtans in haar middel beweert. Bijgevolg toont zij niet aan dat een bijkomend gehoor betreffende haar medische toestand een ander licht zou werpen op de bestreden beslissing.

Met betrekking tot het standpunt van verzoekster dat zij opnieuw zou moeten worden gehoord omdat haar zus ondertussen in België als vluchteling werd erkend, toont zij niet aan dat dit aanleiding zou geven tot een wijziging wat de verantwoordelijkheid betreft van de door Verordening 604/2013/EU aangewezen lidstaat, met name Kroatië. In de bestreden beslissing werd hieromtrent het volgende gesteld: *“Wat betreft de aanwezigheid van familieleden (in casu haar zus en neef) in België verwijzen we naar artikel 2(g) van Verordening 604/2013 dat een definitie geeft over wie gezien kan worden als deel van het gezin. Dit artikel toont aan dat enkel ouders en hun minderjarige kinderen verplicht samengehouden moeten worden. Betrokkene kan dan ook niet worden beschouwd als “gezinlid” van haar neef of meerderjarige zus. Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 – de artikels 16(1), 17(1) en 17(2) - merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Artikel 17(2) stelt dat de verantwoordelijke lidstaat ten allen tijde voordat in eerste aanleg een beslissing werd genomen een andere lidstaat kan vragen een persoon over te nemen teneinde familierelaties te verenigen op humanitaire gronden. We benadrukken dat in het geval van de betrokkene Kroatië België niet vroeg het verzoek van de betrokkene te behandelen met toepassing van artikel 17(2) en dit vanwege de hereniging met een in België verblijvend familielid. Artikel 16(1) bepaalt dat de lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen. We benadrukken hierbij dat we momenteel niet beschikken over concrete elementen die een*

afhankelijkheidsrelatie tussen betrokkene en haar familieleden aantonen.” De Raad stelt vast dat verzoekster een foto van de verblijfskaart van haar zus en foto’s van documenten van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, van het Rode Kruis, een aanmelding bij het OCMW en een huurcontract bij haar verzoekschrift voegt (Verzoekschrift, bijlage 4), maar hiermee geenszins een band van afhankelijkheid aantoont. Er werd bovendien geen vraag gesteld door de Kroatische autoriteiten om de verantwoordelijkheid over te nemen omwille van de aanwezigheid van verzoeksters zus die in België internationale bescherming geniet. Verzoekster slaagt er niet in op dit punt een onzorgvuldigheid of een motiveringsgebrek aannemelijk te maken.

In zoverre verzoekster in dit verband een schending van het recht op familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient erop te worden gewezen dat relaties tussen meerderjarige verwanten niet automatisch als een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van dit verdragsartikel kan worden gekwalificeerd. Dit is enkel het geval indien hun relatie gekenmerkt te worden door banden van afhankelijkheid die de normale emotionele banden overstijgen (*‘other than normal emotional ties’*) (cf. EHRM 18 november 2014, Senchishak/Finland, § 55). Uit verzoeksters verklaringen over haar zus en haar neef, kan niet worden opgemaakt dat er dergelijke banden van afhankelijkheid bestaan, zodat er in hoofde van de gemachtigde van de staatssecretaris geen positieve verplichting bestaat om het familieleven van verzoekster te vrijwaren of te bevorderen. Verzoekster deelt in haar verzoekschrift mee dat zij bij haar zus in Luik gaat wonen, maar dit houdt op zich nog geen bewijs in van een band van afhankelijkheid.

2.3.13. In haar tweede middel voert verzoekster aan dat haar vingerafdrukken in Kroatië onder dwang zouden zijn afgenomen en dat zij nooit de intentie had om een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Verzoekster meent dat het onzorgvuldig is van de gemachtigde van de staatssecretaris dat uit het loutere terugvinden van de vingerafdrukken in de databank wordt afgeleid dat verzoekster een verzoek om internationale bescherming zou hebben ingediend in Kroatië.

Verzoekster lijkt te willen doen geloven dat het gegeven dat zij in België een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, automatisch betekent dat België dit verzoek zal behandelen. In Verordening 604/2013/EU werd vastgelegd welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming. Samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen verwijst de Raad in dit verband naar de overwegingen aangaande de vingerafdrukken die waren opgenomen in het overdrachtsbesluit dat op 3 maart 2023 jegens verzoekster werd getroffen: *“Betrokkene verklaarde dat zij in Kroatië verplicht haar vingerafdrukken moest geven maar dat ze er geen verzoek om internationale bescherming indiende. We benadrukken dat Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 de lidstaten opdraagt de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van deze Verordening is derhalve niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. Dat de betrokkene derhalve inroept dat hij werd verplicht of werd gedwongen zijn vingerafdrukken te laten registreren kan dan ook niet worden beschouwd als een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Kroatische autoriteiten. Betreffende de verklaring dat ze geen verzoek om internationale bescherming indiende in Kroatië merken we op dat het vingerafdrukkenonderzoek een Eurodac-resultaat type “1” voor dit land opleverde. Artikel 24(4) van Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 bepaalt dat verzoekers voor internationale bescherming worden aangeduid met code “1” na de kenletter(s) van de lidstaat, die de gegevens heeft toegezonden. Hieruit dient te worden besloten dat de betrokkene een verzoek om internationale bescherming indiende in Kroatië.”* De door verzoekster geschonden geachte artikelen 9, 14 en 23 van de Verordening 603/2013/EU leggen Kroatië juist de verplichting op vingerafdrukken te registreren in geval van illegale grensoverschrijding of in geval van een verzoek om internationale bescherming en maakt dit land verantwoordelijk voor de rechtmatigheid en de correctheid van de gegevensverwerking. Verzoeksters ongestaafe insinuaties ten aanzien van de Kroatische autoriteiten betreffende de informatie die in de Eurodac-gegevensbank wordt ingegeven en over het stadium van de asielpcedure in Kroatië tonen niet aan dat de beslissing, die trouwens door de Belgische bestuurlijke overheid werd genomen, met een onzorgvuldigheid zou zijn behept.

Zo stelt de Raad vast dat het *Eurodac Search Result* dat in het administratief dossier is opgenomen, twee Eurodac-hits van verzoekster bevat, die van 24 oktober 2022 dateren en die zowel een zogeheten categorie-2 hit omvatten, die wijst op een illegale grensoverschrijding, als een categorie-1 hit die wijst op een verzoek om internationale bescherming. Verzoekster kan dus niet dienstig voorhouden dat er geen

sprake zou zijn van een verzoek om internationale bescherming in Kroatië of dat Kroatië niet verantwoordelijk zou zijn voor de behandeling van haar verzoek. Het terugname-akkoord ging gepaard met uitdrukkelijke garanties waarbij de toegang tot de procedure inzake internationale bescherming wordt gewaarborgd, waardoor verzoekster geenszins aannemelijk maakt dat zij een *refoulement par ricochet* zou riskeren in geval van een overdracht aan Kroatië.

2.3.14. Het door verzoekster geschonden geachte artikel 3 van het EVRM is inhoudelijk identiek aan artikel 4 van het Handvest en bepaalt het volgende: "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*".

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) is van oordeel dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 66). Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

Het EHRM stelt in vaste rechtspraak dat het aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Indien dit begin van bewijs wordt geleverd, dan verschuift de bewijslast en is het aan de verdragsluitende staat om in dat geval iedere twijfel over het bewijs weg te nemen. Om het risico op foltering of onmenselijke behandeling te bepalen, moet de verdragsluitende staat met name de voorzienbare gevolgen van het terugsturen van de vreemdeling naar het land van bestemming onderzoeken, daarbij rekening houdend met de algemene situatie in het land én de persoonlijke omstandigheden van de vreemdeling (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (c)).

De bestreden beslissing houdt in dat verzoekster zal worden overgedragen aan Kroatië, nu zij in dit land reeds eerder een verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend. Deze elementen kunnen ook op duidelijke wijze in deze beslissing zelf worden gelezen. Kroatië is als lidstaat van de Europese Unie gebonden aan het EU-*acquis* dat voorziet in rechten en voordelen die verbonden zijn aan de internationale beschermingsstatus zoals voorzien bij het Gemeenschappelijk Europees Asiel Systeem (GEAS). Er kan dan ook van worden uitgegaan dat het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene door de Kroatische autoriteiten zal worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het Unierecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. In zijn arrest van 19 maart 2019 heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie het wezenlijk belang van het Unierechtelijk vertrouwensbeginsel nog in herinnering gebracht (zie HvJ, 19 maart 2019, nrs. C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a. t. Bondsrepubliek Duitsland*, §§83-85).

De eventuele tekortkomingen in de asielprocedure en opvangomstandigheden in Kroatië vallen alleen dan onder artikel 4 van het Handvest – welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM en waarvan de inhoud en de reikwijdte dus krachtens artikel 52, lid 3, van het Handvest dezelfde zijn als die welke er door genoemd verdrag aan worden toegekend – wanneer die tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens van de zaak (zie EHRM, 21 januari 2011, *M.S.S. tegen België en Griekenland*, § 254). Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is slechts bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, een bad nemen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid, of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (zie in die zin EHRM, 21 januari 2011, *M.S.S. tegen België en Griekenland*, §§ 252-263). Die drempel wordt dus niet bereikt in

situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, *Jawo t. Bondsrepubliek Duitsland*, nr. C-163/17, §§91-92).

Uit de rechtspraak blijkt dat het in de eerste plaats aan verzoekster toekomt om *in concreto* aan te tonen dat de tekortkomingen in de EU-lidstaat waar haar verzoek om internationale bescherming zal worden behandeld, deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken.

2.3.15. Uit het Dublin-interview van 11 september 2023, dat in het administratief dossier is opgenomen, blijkt dat verzoekster in België haar verzoek om internationale bescherming wenste in te dienen *“omdat hier de mensenrechten worden beschermd in vergelijking met HR”*. Verzoekster maakte ook melding van haar familieleden in België. Ze gaf te kennen Frans te spreken en in Kroatië moeilijkheden te hebben met de taal. Haar verzet tegen een overdracht naar Kroatië vindt blijkens haar verklaringen zijn oorzaak in de slechte behandeling omdat ze bedreigd zou zijn door een agent en ‘gedwongen werd’ haar verklaringen in het Frans af te leggen in plaats van in het Kirundi, haar moedertaal, waardoor bepaalde verklaringen onjuist waren.

2.3.16. Verzoekster gaf in haar Dublin-interview te kennen in het opvangcentrum als dusdanig geen problemen te hebben gekend, maar dat haar toegang tot gezondheidszorg werd geweigerd. In haar tweede middel beweert verzoekster dat zij onvoldoende gelegenheid zou hebben gekregen om in detail te treden over haar slechte ervaringen met de opvang in Kroatië, maar zij brengt thans geen bijzonderheden aan die toelaten de precieze gebreken in de opvang in Kroatië, waarvan zij beweert het slachtoffer te zijn geworden te beoordelen. Uit een recent arrest van de Nederlandse Raad van State blijkt evenwel dat er geen uitzonderingen zijn op de toelating van Dublin-terugkeerders tot de asielprocedure (RvS (NL) 13 september 2023, ECLI:NL:RVS:2023:3411) hetgeen onder andere wordt gestaafd door te verwijzen naar de *factsheet ‘Information on procedural elements and rights of applicants subject to a Dublin transfer to Croatia’* van 20 april 2023, gepubliceerd op de website van de European Union Agency for Asylum (EUAA). Uit het in de *Asylum Information Database* van de *European Council on Refugees and Exiles* (ECRE) opgenomen *Country Report: Croatia (2022 update)* van Lana Tučkorić van het *Hrvatski Pravni Centar* van 26 juni 2023 (hierna: het AIDA-rapport) blijkt alvast dat er geen gevallen gekend zijn van verzoekers die geen opvang verkregen vanwege een tekort aan plaatsen. (AIDA-rapport p. 87).

2.3.17. In haar tweede middel tracht verzoekster de voorgehouden problemen te staven door te verwijzen naar het AIDA-rapport en berichtgeving van onderzoeksjournalisten *Lighthouse Reports* betreffende pushbacks aan de grens tussen Bosnië-Herzegovina en Kroatië. Verzoekster legde zelf echter uiterst vage verklaringen af over bedreigingen die zij zou hebben ondergaan door Kroatische ambtenaren. Zij werkt deze in haar middel niet verder uit, zodat deze onmogelijk bewezen kunnen worden geacht. Verzoekster vermeldt ook een uitspraak van het EHRM betreffende Kroatië (EHRM 18 november 2018, *M. H. e. a. t. Kroatië*, nrs. 15670/18 en 43115/18), maar deze zaak heeft in de eerste plaats betrekking op het optreden van de Kroatische grenspolitie in het kader van zogeheten *pushbacks* aan de grens met Bosnië-Herzegovina en de vrijheidsberoving van minderjarigen vreemdelingen. In de bestreden beslissing wordt aangaande de *pushbacks* het volgende gesteld: *“concreet geduid en werden er geen concrete bewijzen aangebracht. We willen er in dit verband herhalen dat de situatie van de betrokkene geheel anders is dan die van verzoekers aan de grens die voorwerp zijn van ‘push backs’ en terugdrijving. De betrokkene zal namelijk worden overgedragen aan Kroatië als een verzoeker die onder de bepalingen van Verordening (EU) nr. 604/2013 nadat de Kroatische instanties daartoe hun akkoord verleenden. De betrokkene zal naar Kroatië terugkeren in de hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en aanspraak kunnen maken op de aan die hoedanigheid verbonden rechten.”* Waar verzoekster uit het AIDA-rapport afleidt dat ook Dublin-terugkeerders met *pusbacks* zouden worden geconfronteerd, kan wederom worden gewezen op de recente uitspraak van de Nederlandse Raad van State waarin wordt overwogen dat er geen concreet bewijs voorligt dat Dublin-terugkeerders met *pushbacks* te maken zouden krijgen en dat er met betrekking tot overdrachten aan Kroatië mag worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel (RvS (NL) 13 september 2023, ECLI:NL:RVS:2023:3411).

2.3.18. Met betrekking tot de problematiek van de tolken in Kroatië wordt in de bestreden beslissing het volgende gesteld: *“Het Aida-rapport vermeldt dat er een gebrek is aan tolken voor bepaalde minder voorkomende talen zoals Kurmanji en Tamil. Ze stellen verder dat voor communicatie met Afrikaanse verzoekers vaak wordt vertaald naar Frans of Engels omdat men er van uitgaat dat deze verzoekers een van beide talen begrijpen. Indien een tolk absoluut nodig maar niet beschikbaar is roepen de Kroatische*

instanties de hulp in van een andere lidstaat. Van de tolken, die geen officiële opleiding krijgen, wordt wel verwacht dat ze betrouwbaar en onpartijdig zijn en dat ze correct en volledig vertalen. (AIDA p. 42)." Uit het AIDA-rapport blijkt dat in de praktijk bij de behandeling van het verzoek om internationale bescherming steeds een tolk wordt voorzien, tenzij de betrokkene Servo-Kroatisch beheerst (AIDA-rapport, p. 42). Verzoekster beklagt zich over het feit dat zij de finesses van haar relaas enkel in het Kirundi zou kunnen weergeven. De Raad wijst er evenwel op dat verzoekster ook zelf een verantwoordelijkheid heeft en gedurende het afgelopen jaar de gelegenheid had om zich terdege voor te bereiden op een asielinterview dat eventueel in het Frans zou plaatsvinden. Verzoekster toont in elk geval niet aan dat de afwezigheid van een tolk Kirundi in Kroatië tot gevolg heeft dat haar verzoek om internationale bescherming aldaar niet naar behoren zou worden behandeld.

2.3.19. Hoewel de Kroatische autoriteiten in hun schrijven van 28 september 2023 garanderen dat verzoekster toegang zal krijgen tot gezondheidszorg, wordt in het AIDA-rapport niet ontkend dat er op dit punt bepaalde belemmeringen bestaan (AIDA-rapport, pp. 94-99). Zoals in de bestreden beslissing wordt gesteld, leiden deze belemmeringen, die vaak te herleiden zijn tot communicatiemoeilijkheden tussen vreemdelingen en Kroatische gezondheidswerkers *"(...) geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Kroatië een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben of zou leiden tot de conclusie dat opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Kroatië in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013"*. Bovendien brengt verzoekster geen overtuigende medische stukken aan die erop zouden wijzen dat haar overlijden imminent is of dat er bij een overdracht naar Kroatië sprake zou zijn van een reëel risico bestaat op blootstelling aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand met intens lijden tot gevolg of aanzienlijke verkorting van de levensverwachting door het gebrek aan of toegang tot een adequate behandeling van de ziekte (EHRM 13 december 2016, *Paposhvili tegen België*, nr. 41738/10).

2.3.20. Verzoekster somt allerhande problemen op die zich in Kroatië zouden voordoen, zoals terugdrijvingen, geweldplegingen door de politie, problemen met tolken, opvang, juridische bijstand, screening van kwetsbaarheden, toegang tot gezondheidszorg en sociale voorzieningen en latent racisme, maar zij toont niet aan dat deze elementen een overdracht aan Kroatië zouden verhinderen omdat er wegens blootstelling aan die omstandigheden sprake zou zijn van een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest, die blijkens de rechtspraak neerkomt op een situatie van verregaande materiële deprivatie.

2.3.21. In een vierde en laatste middel beweert verzoekster dat bij het terugnameverzoek aan de Kroatische autoriteiten niet het daartoe door artikel 1 van de Uitvoeringsverordening 343/2003/EG aangewezen standaardformulier zou zijn aangewend. Nog los van de vaststelling dat verzoekster zich hierbij op verouderde Europese regelgeving baseert, toont zij niet aan welk belang zij heeft bij deze kritiek aangezien zij nergens cruciale informatie aanreikt die in dit terugnameverzoek had moeten worden opgenomen.

2.3.22. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 3 en/of 8 van het EVRM, noch van artikel 4 van het Handvest. Verzoekster toont ook niet aan dat er een schending plaatsvond van de artikelen 3.2 en/of 17 van de Verordening 604/2013/EU, noch van artikel 1 van de Uitvoeringsverordening 343/2003/EG of van de artikelen 9, 14 en/of 23.4 van Verordening 603/2013/EU. Verzoekster toont evenmin een schending aan van de artikelen 51/5 en/of 71/3, §3 van de vreemdelingenwet. Verzoekster heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de staatssecretaris bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht of dat zij niet op adequate wijze zou zijn gehoord. Er blijkt geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoekster toont ook niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris zou zijn uitgegaan van onjuiste feitelijke of juridische gegevens of op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit zou zijn gekomen dat verzoeker dient te worden overgedragen aan de Kroatische autoriteiten. Er blijkt geen kennelijke beoordelingsfout, en er werd geen schending van het redelijkheidsbeginsel en/of een motiveringsgebrek aangetoond.

De door verzoekster aangevoerde middelen zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond en bijgevolg niet ernstig.

2.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

2.4.1. In het verzoekschrift voert verzoekster het volgende aan betreffende het moeilijk te herstellen ernstig nadeel:

“Overeenkomstig artikel 39/82, §2 van de Vreemdelingenwet kan tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

De verzoekende partij verwijst hierom naar bovenstaande uiteenzetting (zie de middelen), waaronder de bepalingen van de Dublin III-verordening. Verzoekster wijst op de voorrang en volle werking van het Unierecht.

Verzoekster wijst erop dat zij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondervindt van de gedwongen tenuitvoerlegging van een bestreden beslissing dat strijdig is met het Unierecht. De voorrang dient gegeven te worden aan het Unierecht, anders zou deze zijn betekenis verliezen indien de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel op een formalistische wijze zou worden toegepast (zie arrest nr. 201 238 van 19 maart 2018 in de zaak RvV 217 567 / VIII, pagina 12).

Verzoekster zal in alle omstandigheden niet de mogelijkheid hebben om haar verzoek tot internationale bescherming behandeld te zien door de Belgische autoriteiten binnen een redelijke termijn.

Integendeel, verzoekster zal door de bestreden beslissing wordt verwijderd naar Kroatië en gedwongen worden, ondanks de tekortkomingen (o.a. inzake het verkrijgen van materiële en medische hulp), zijn verzoek tot internationale bescherming door de Kroatische autoriteiten te laten behandelen. Hierdoor wordt het bovendien onmogelijk gemaakt dat zijn verzoek tot internationale bescherming wordt onderzocht door de Belgische autoriteiten.

Verzoekster wil bovendien opmerken dat haar rechten geschonden werden in Kroatië en dat ingeval van terugkeer opnieuw een schending van artikel 3 EVRM te vrezen valt.

Verzoekster kreeg bovendien geen termijn om zich aan te melden bij de Kroatische autoriteiten, ook al vormt dit de algemene regel in artikel 51/4, §4 Vreemdelingenwet.

Verzoekster riskeert opnieuw in Kroatië in een toestand van verregaande deprivatie terecht te komen, aangehouden te worden, verstoken te blijven van menswaardige opvang, medische verzorging. Zij riskeert eveneens opnieuw slachtoffer te worden van bedreigingen, van gebrek aan accommodatie en gebrek aan toegang tot de asielprocedure.

Dat daarnaast er eveneens een schending van artikel 8 EVRM te vrezen valt, gelet op het feit dat verzoeker in Kroatië de familiale steun waarvan hij in België geniet en waarvan hij afhankelijk is, zal moeten ontberen.

Zij vreest met name refoulement nu zij niet weet in welk stadium haar asielprocedure in Kroatië zou zitten. (cfr ook supra)

Verzoekster werd in casu opnieuw reeds van haar vrijheid beroofd.

Zij wordt hierom vastgehouden in het gesloten centrum te Holsbeek.

Verzoekster wordt derhalve per direct onderworpen aan een gedwongen uitvoering van de beslissing tot terugleiding naar de grens (en derhalve de afwezigheid van een termijn om zich aan te bieden bij de Kroatische autoriteiten).

De opsluiting is eveneens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

De uitvoering van de verwijderingsmaatregel heeft dan ook een onmiddellijke, negatieve weerslag op de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming door verzoekster. De beoordeling van de vordering tot nietigverklaring zou te laat komen.

De tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing brengt om deze redenen een moeilijk te herstellen ernstig nadeel met zich mee.”

2.4.2. Verzoekster verbindt haar nadeel aan de omstandigheden waarin zij als asielzoeker in Kroatië zou terechtkomen, die volgens haar een schending zouden uitmaken van artikel 3 van het EVRM en aan het ontberen van de familiale steun in de zin van artikel 8 van het EVRM die zij in België van haar familieleden geniet. De uiteenzetting van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is inhoudelijk min of meer gelijklopend met de inhoud van haar tweede middel

2.4.3. Uit de bespreking van het tweede middel hierboven is evenwel gebleken dat geen schending van artikel 3 en/of van artikel 8 van het EVRM aannemelijk werd gemaakt, waardoor er *in casu* sprake lijkt te zijn van een evident nadeel.

Het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van verzoeker werd niet op afdoende wijze aangetoond.

Uit wat voorafgaat volgt dat niet voldaan is aan de drie cumulatieve voorwaarden om over te gaan tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig november tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. ALLISON

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. ALLISON

F. TAMBORIJN